

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΕΤΟΣ Η

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ 608

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

*

Ἐν Ἀθήναις, 1 Μαρτίου 1892

*

ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΛΕΠΤΑ 20

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΓΕΙΑ

Ἐν Ἀθήναις . . . . . φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις 8.50
Ἐν τῷ ἑξωτερικῷ . . . . φρ. γρ. 15.—
Ἐν Ρωσσίᾳ . . . . . ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ξαδὶὲ δὲ Μοντεπέν : ΜΑΡΙΑ ΛΑΓΚΑΡΔ μυθιστόρημα. —
Γεωργίου Πραδέλ : ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ, δραματικὸν μυθιστό-
ρημα μετὰ εἰκόνων. — Ἐδμόνδου δὲ Ἀμιτός : ἸΣΠΑΝΙΑ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘΜΟΣ 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται διὰ γραμ-
ματοσήμων καὶ χαρτονομισμάτων παντὸς
ἔθνους, διὰ τοκομεριδίων ἑλληνικῶν θα-
ναίων καὶ τραπεζῶν, συναλλαγμάτων, κτλ.

ΞΑΔΙΕ ΔΕ ΜΟΝΤΕΠΕΝ

ΜΑΡΙΑ ΛΑΓΚΑΡΔ

Τέταρτον λεύγης, τὸ πολὺ, τῆς κομψῆς καὶ πολυτελοῦς κατοικίας, ἔκειτο οἰκία λίαν ταπεινοῦ ἑξωτερικοῦ, κατοικουμένη ὑπὸ τῆς χήρας γηραιοῦ εὐγενοῦς, τῆς κομήσσης δὲ Μεϊνάρ καὶ τοῦ υἱοῦ της. Ἡ οἰκία αὕτη, ἄλλως τε ὠραία καὶ καλῶς ηὐτρεπισμένη, ἦτο ἀπλούστατα ὅτι ἐν Ἀγγλίᾳ καλοῦσιν ἑστολισμένην ἀγροικίαν.

Ἡ διαφορὰ, ἣτις παρετηρεῖτο μεταξύ τῶν δύο γειτονικῶν κατοικιῶν, ἐνυπῆρχεν εἰς τὴν περιουσίαν τῶν κατόχων αὐτῶν. Ὁ κύριος δὲ Βανδενές εἶχεν ἐτήσιον εἰσόδημα εικοσιπέντε χιλιάδας φράγκων. Ἡ κόμησσα Μεϊνάρ ἦτο πτωχή.

Ἦ κύριος δὲ Βανδενές εἶχε μονογενῆ θαγατέρα. Ὁ Παῦλος, ὁ μονογενὴς υἱὸς τῆς κυρίας δὲ Μεϊνάρ, ἦτο κατὰ πέντε ἢ ἑξ ἔτη πρεσβύτερος τῆς Μαρίας. Στενὴ οικειότης συνέδεε τὰς δύο οικογενείας. Οἱ γονεῖς ἔβλεπον ἀλλήλους κατ' ἐκάστην. Τὰ παιδία ἦσαν σχεδὸν πάντοτε ὁμοῦ. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπῆλθεν ὅτι οἱ γονεῖς ὤφειλον νὰ προϊδῶσιν, ἐὰν ἐγνωρίζον καλλιστα τὴν πείραν τοῦ κόσμου.

Κατ' ὅσον ὁ Παῦλος καὶ ἡ Μαρία ἠλικιοῦντο, ἡ ἀγάπη, ἣν ἐκάτερος ἠσθάνετο διὰ τὸν ἄλλον, μετήλλαξε φύσιν. Σὺν τῇ ἡλικίᾳ, ἡ ἀδελφικὴ φιλία ἐλάμβανε χαρκατῆρα σφοδρότατου ἔρωτος.

Πρῶτη ἡ κυρία δὲ Μεϊνάρ τὸ παρετήρησεν. Ἠθέλησε νὰ ἀπομακρύνῃ τὸν υἱὸν της. Ἀλλ' ἦτο ἤδη πολὺ ἄργά. Ἐνεπιστεύθη τὸ πᾶν εἰς τὸν κύριον δὲ Βανδενές. Οὗτος ἔτρεφε διὰ τὴν θαγατέρα του λαμπρὰ συναιεσίου σχέδια, ἃτινα ἦτε περιουσία του καὶ ἡ καλλονὴ τῆς Μαρίας καθίστων πραγματοποιήσιμα. Ἐδῶκε νὰ ἐνοήσῃ εἰς τὴν κυρίαν δὲ Μεϊνάρ, ὅτι γὰμος μεταξύ τοῦ Παύλου καὶ τῆς Μαρίας ἦτο ἀδύνατον ὀνειροπόλημα.

Ὁ Παῦλος οὐδαμῶς ἀπηλίπισθη, καὶ ὠρκίσθη νὰ κατορθώσῃ νὰ κάμψῃ τὴν ἀπόφασιν τοῦ κυρίου δὲ Βανδενές ὠρκίσθη δὲ νὰ κατακτήσῃ ἐν ὀλιγίστῳ χρόνῳ λαμπρὰν θέσιν. Ἀνεχώρησεν εἰς Παρισίους, ἐμελέτησεν, ἔδῶκε λαμπρὰς ἐξετάσεις,

καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν στρατιωτικὴν σχολὴν. Ὅταν ἡ μήτηρ του ἀπεβίωσεν, ἦτο εἰκοσιδιετὴς καὶ ὑπολοχαγός. Ἐπανῆλθεν εἰς Προβηγκίαν καὶ ἐζήτησεν ἐπισήμως παρὰ τοῦ κυρίου δὲ Βανδενές τὴν χεῖρα τῆς θαγατρὸς του.

Ὁ κύριος δὲ Βανδενές τῷ τὴν ἠρνήθη διὰ τρόπον μὴ παρέχοντος πλέον οὐδεμίαν ἐλπίδα.

Τότε ὠπλίσθη ὑπὸ θάρρους, ἐπόλησε, μὲ τὴν τιμὴν ἣν τῷ ἔδωκαν, τὰ ὀλίγα κτήματα, ἃτινα ἡ μήτηρ του κατεῖχεν ἐν Προβηγκίᾳ καὶ ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἐπανέλθῃ ποτὲ εἰς τὴν ἐπαρταὸν ἐκείνην γῆν, ἔθθα ἄφινε τὴν καρδίαν του.

Ἡ Ἀφρικὴ προσέφερε λαμπρὸν μέλλον δόξης, ἀλλὰ καὶ πλήρες κινδύνων. Ἄλλως τε, καθὼς τὸ ἠκούσαμεν λεγόμενον ὑπ' αὐτοῦ τοῦ ἰδίου, ὁ Παῦλος ἐπεθύμει ν' ἀποθάνῃ. Ἀνεχώρησε λοιπὸν εἰς τὴν Ἀφρικὴν.

Ἐκεῖ διῆλθε πλεῖστα ἔτη, χωρὶς νὰ διατηρήσῃ σχέσεις μὲ τὴν Γαλλίαν. Διαρκοῦντος τοῦ χρόνου τούτου, οὐδέποτε ἤκουσεν, οὔτε μάλιστα δι' ἀορίστου καὶ πλαγίου τρόπου, νὰ ἠμιλήσωσι περὶ τῶν Βανδενές. Ἐπανειλημμένως ἔκαμεν ἀξιοθύμαστα ἔργα. Πλειστάκις διέπρεψε διὰ πράξεις ἀνηκούστου εὐτολμίας καὶ θρασύτητος. Τὸ ὄνομα του ἔλαμψε συγχάνικι ἀνωθεν τῶν ἡρωικωτέρων ἡμερησίων διαταγῶν, ταχίως δὲ καὶ προὔθιβάσθη. Μετὰ ἀπουσίαν πλεόντων πέντε ἐτῶν, ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους, λοχαγός, ὡς τὸ γνωρίζομεν, καὶ ἀξιωματικὸς τῆς Λεγεῶνος τῆς τιμῆς.

Κατὰ τὴν μακρὰν ἀπουσίαν του ἡ Μαρία ὑπανδρεύθη. Ἐνδίδουσα εἰς τὰς ἐπιμόρους παρκαλήσεις τοῦ πατρὸς της, ἡ ἀτυχῆς νεανίς ὑπανδρεύθη τὸν μαρκήσιον δὲ Λαγκάρδ, ἔντιμον ἄνδρα, πλούσιον καὶ εὐγενῆ, ἀλλὰ πρεσβύτερον αὐτῆς κατὰ εἰκοσάδα τινὰ ἐτῶν.

Γινώσκομεν ἤδη πῶς καὶ εἰς ποίας περιστάσεις οἱ δύο νέοι εὐρέθησαν ἀντιμέτωποι. Ὅταν, ἀφοῦ ἐψιθύρισε :

— Δὲν πρέπει πλέον νὰ ἐπανιδώμεν ἀλλήλους !— ἡ Μαρία δὲ Λαγκάρδ ἐχάθη ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Παύλου, πα-

ράδοξόν τι καὶ τρομερόν, ὡς κακὸν ὄνειρον, διήλθεν ἐν τῷ νῷ τοῦ νεανίου. Τὴν ἐπανεΐδεν, ἐκείνην, ἣν τοσοῦτον ἠγάπησε !!! Τῷ ἐφάνη ὡς ὀπτασία ἐν τετραγαμμένῳ ὕπνῳ... "ὦ ! μάλιστα, ἦτο ὀπτασία !!! Ἡ Μαρία ! ἡ ἀγνή καὶ σώφρων Μαρία, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀπεράντου ἐκείνου ὄργιου, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ τόπου ἐκείνου τῆς ἀκολασίας, ὃν καλοῦσι χορὸν τοῦ Μελοδράματος ! Ἡ Μαρία μόνη καὶ οἰονεῖ ἐγκαταλειμμένη ! Ἡ Μαρία ἀφίνουσα αὐτὸν ἀποτόμως καὶ ἐνῷ ἀνεχώρει τῷ ἔλεγεν αἰώνιον χαῖρε !!! Ἦτο, ἀληθῶς, ἀπίστευτον ! Ἐκείνη ἦτο ; Σχεδὸν ἀμφέβαλλε. Νὰ ἠπατήθη ἄρα γε ὑπὸ παραδόξου καὶ τυχαίας ὁμοιότητος τῆς φωνῆς καὶ τοῦ ἀναστήματος ; Ἀλλά, τὸ ὄνομά του προφερθὲν ὑπὸ τῆς νεαρᾶς γυναικός, ἐὰν δὲν ἦτο ἐκείνη, τίς λοιπὸν θὰ τὸ ἐγνώριζε ;

Τότε, ὁ Παῦλος, ἐχάνετο εἰς ὠκεανὸν ματαίων εἰκασιῶν. Ἔπλεεν ὡς ἀπελπισ μεταξὺ τῶν πικρῶν κυμάτων τῆς ἀμφιβολίας καὶ τῆς ἀβεβαιότητος. Ἀνεζήτη, καὶ ὅσον περισσότερον ἀνεζήτη, τοσοῦτον ἀπεμακρύνετο τῆς ἀληθείας. Ἐπέφερε πικρῶς, ἄλλως τε, καὶ θὰ ἐνοήσωσι τὴν βράσανόν του ὅσοι μετὰ μακρὸν καὶ λυπηρὸν ἔρωτα, καθ' ἣν στιγμὴν ἡ πληγωμένη καρδιά ἀρχίζει νὰ αἰμάσῃ ὀλιγώτερον καὶ νὰ κλείη τὰς οὐλὰς τῆς, ἐπαναβλέπουσιν ἐξ ἀπροόπτου ἐκείνην ἣν ἠγάπησαν καὶ αἰσθάνονται νὰ ἐξεγείρηται ταυτοχρόνως ἡ φλόξ αὐτῶν καὶ ἡ βράσανός των.

Ὅταν ἡ Μαρία ἔφθασεν εἰς τὸ μέγαρον, εὔρε τὴν κυρίαν δὲ Σερνὺ λίαν ἀνήσυχον. Μόλις εἶχεν ἀφίχθῃ, ὁ δὲ σύζυγός της, ἥτις τὴν ἐπανέφερον, ἐπέστρεψε ταχέως εἰς τὸ Μελοδράμα διὰ νὰ ἀναζητήσῃ τὴν νεαρὰν ἀπολεισθεῖσαν γυναῖκα. Ἡ Μαρία ἦτο ὠχρότατη. λίαν συγκεκινημένη καὶ μόλις ἠδύνατο νὰ σταθῇ ὀρθία καὶ νὰ ὁμιλήσῃ. Ἡ Ἐρρικέτη ἀπέδωκε τὴν ὠχρότητα ταύτην καὶ τὴν συγκίνησιν, εἰς τὴν φυσικωτάτην ταραχὴν ἣν ἡ ἀκουσία μόνωσίς της τῇ προὔξενησεν. Ἠρώτησε τὴν φίλην της, ἥτις ἀπεκρίθη ὅτι προσεβλήθη ἐν τῷ πλήθει, ὅτι ἀγνωστὸς τις γενναίως ἀνέλαβε τὴν ὑπεράσπισίν της, καὶ, ὅτι ἐπὶ τῇ παρακλήσει της, ὁ αὐτὸς ἐκεῖνος ἀγνωστὸς τῇ εὔρεν ἄμαξαν. Καθὼς βλέπετε, ἦτο ἡ καθαρὰ ἀλήθεια, ἐκτὸς λεπτομερείας τινός. Ἀλλ' ἡ λεπτομερεία ἐκείνη ἦτο λίαν οὐσιώδης.

Ὁ κ. δὲ Σερνὺ ἐπανῆλθε μετὰ μίαν ὄραν καὶ πάντες κατεκλήθησαν. Ἐννοεῖται, ὅτι ἡ Μαρία δὲν ἐκοιμήθη ποσῶς τὴν νύκτα ἐκείνην.

Ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, ἡ Ἐρρικέτη, φιλόγελως καὶ λίαν ζωηρά, ὡς γινώσκωμεν, ἠθέλησε ν' ἀστερευθῆ διὰ τὰς περιπετείας τοῦ ἀτυχῶς ἐκείνου χοροῦ. Ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς ἕκαστον ὑπαιτιγμόν ἡ κυρία δὲ Λαγκάρδ ὠχρία ἐκ νέου καὶ ἐφαίνετο ὡς ὑποφέρουσα, δὲν ἐγένετο πλέον λόγος περὶ αὐτοῦ.

Ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ ἐπανῆλθεν εἰς Παρισίους. Εὔρε τὴν σύζυγόν του ὀλίγον μεταβεβλημένην. Καί, μὲ τὸ πνεῦμα ἐκείνου ὕπερ ἐν ταιαύταις περιστάσεσι χαρακτηρίζει τοὺς συζύγους, τῇ ἐμέμφθη γελῶν διότι κατεχράσθη τῶν ἡδονῶν τῶν ἀποκρέω. Ἡ Μαρία τὸν ἀφῆκε νὰ λέγῃ.

Ἡ πρώτη σκέψις τοῦ Παύλου, μετὰ τὰ συμβάντα ἀπερδιηγήθημεν εἰς τὰς προηγουμένας σελίδας, ὑπῆρξε τὸ νὰ προσπαθήσῃ παντὶ σθένει νὰ μάθῃ τί ἐγένετο ἡ δεσποινὴς δὲ Βανδενὲς ἀπὸ τοῦ χωρισμοῦ των, καὶ διὰ νὰ τὴν ἐπανεὐρῃ.

Ἀλλά, κάλλιον σκεπτόμενος, εἶπε καθ' ἑαυτὸν :

— Πρὸς τί τάχα ; ἐὰν ἐκείνη ἦτο (καὶ δὲν δύναμαι ν' ἀμφιβάλλω περὶ αὐτοῦ) ἦν συνήνησεν εἰς τὸν χορὸν τοῦ Με-

λαδράματος, μήπως δὲν ὑπῆρξε ἀνίλειος ; Μήπως δὲν μοι εἶπε ψυχρῶς ὅτι δὲν ὤφειλεν πλέον νὰ τὴν ἐπανιδῶ ; Ἡ καρδιά της ἀναμφιβόλως μετεβλήθη, βεβαίως δὲν μὲ ἀγαπᾷ πλέον ἢ ἴσως νέαι περιστάσεις ἀνθίστανται εἰς τὸν γάμον μας. Ὅπως ποτ' ἂν ἦ, τὸ νὰ τὴν ἀναζητήσω τώρα, νὰ τὴν ἐπανεὐρῶ, νὰ τὴν ἐπανιδῶ, εἶναι τὸ αὐτὸ ὡσεὶ νὰ ἐπεζήτουν νέας θλίψεις, θλίψεις ἀδιακόπως ἀναγεννωμένας κάλλιον ἀξίζει νὰ προσπαθῆσω νὰ τὴν λησμονήσω !

Ὁ Παῦλος δὲ Μεϋνάρ εἶχε φλογερὰν καὶ ἴσως λίαν ἐξημμένην κεφαλήν, ἀλλ' εἶχε γενναίαν καρδίαν. πλήρη ἀφοσιώσεως... Καὶ φρονοῦμεν ὅτι ἡ ἀφοσίωσις εἶναι ἡ ὠριστάτη ἀρετὴ ἐξ ὧν ἀμαζεύουσιν ἐπὶ τῆς γῆς.

Ὁ Παῦλος οὐδέποτε ἔζησε, κατὰ τὴν ἐννοίαν ἣν ἡ γλῶσσα τοῦ κόσμου ἀποδίδει εἰς τὴν λέξιν ταύτην. Ἡ Μαρία δὲ Βανδενὲς ἦτο ἡ πρώτη, ἡ μόνη γυνὴ ἣν ἠγάπησεν. Ἠγνόει ἀπολύτως τὴν ζωὴν ἐκείνην τῶν ευκόλων ἐρώτων ἥτις πληροῖ ἔτη τινὰ τῆς νεότητος, τὰ ὠραιότερα καὶ ὁρσπερότερα, καὶ ἥτις κάμνει νὰ ἀμφιβάλλωσι συχνάκις περὶ τῆς πραγματικότητος τοῦ ἀγνοῦ καὶ ἀληθοῦς ἐρωτος καθὼς ἐπὶ τέλος τὸ σόφισμα κάμνει τοὺς σκεπτικὸς φιλοσόφους. Διετήρησε τὰς γλυκειὰς καὶ ἀγίας ἐκείνας πεποιθήσεις τῆς καρδίας, τὰς ὁποίας σχεδὸν πάντοτε χάνουσι σήμερον πρὸ τῆς εἰκοσαετίας. Τὰ ποιητικὰ ἐκεῖνα ὄνειρα ἄτινα μᾶς δεικνύουσι τὸ μέλλον μας ἄλυσοδεμένον μὲ τὴν ζωὴν γυναικὸς τινος δὲν εἶχον εἰσέτι φύγει ἀπὸ τῆς ψυχῆς του. Ἐθεώρει λοιπὸν ἀληθῶς τὴν ὑπαρξίν του συντριβεῖσαν ὑπὸ τοῦ ἀνωφελοῦς ἐρωτός του. Ἔπασχεν, ἀλλ' εἰς οὐδένα ἐξεμυστηρεῖτο τίποτε.

Μετὰ δεκαπενθήμερον περίπου ἀπὸ τῆς νυκτός τοῦ χοροῦ τοῦ Μελοδράματος, ὁ Παῦλος περιεπάτει ἐπὶ τοῦ βουλεβάρτου Μονμάρτης. Ἐβάδιζε βραδέως, μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς χαμηλωμένους, βεθυθισμένος εἰς σκεψεις καὶ εἰς ἀναμνήσεις, ὅτε αἰφνης ἀνεσκίρτησε. Χεῖρ τις, τεθείσα ἐξ ἀπροόπτου ἐπὶ τοῦ ὤμου του, τὸν ἀπέσπασε τῶν ὄνειροπολήσεών του.

Ἐστράφη καὶ εἶδε πλησίον τοῦ ἀνδρα τεσσαράκονταπέντε ἕως τεσσαράκοντα ἐξ ἐτῶν, ὑψηλοῦ ἀναστήματος καὶ ὀψεως στρατιωτικῆς, φοροῦντα στενὴν κυκλῆν ἐπιγονατιδιὰ κομβωμένην ἄχρι τοῦ λαιμοῦ καὶ κεκοσμημένην, ὡς καὶ ἡ τοῦ Παύλου, μὲ τὸ σῆμα τοῦ ἀξιωματικοῦ.

Τὸ πρόσωπον τοῦτο τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα κρυφαῶς :

— Ἄ διάτανε ! ἀκριβὲ μου Μεϋνάρ, χαίρω πολὺ τοῦ σὲ βλέπω.

— Ὁ κύριος δὲ Λαγκάρδ ! ὁ παλαιὸς συνταγματάρχης μου ! ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος μετὰ χαροποιᾶς ἐκπλήξεως θλίβων ἐγκαρδίως τὴν χεῖρα ἣν ἐκεῖνος τῷ ἔτεινε.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, ναί, ἐγὼ ὁ ἴδιος, πάντοτε ῥωμαλέος καὶ πάντοτε καλῶς ἔχων, καθὼς βλέπετε, καίτοι γηράσας ὀλίγον.

— Κατοικεῖτε εἰς Παρισίους, συνταγματάρχη ;

— Ὅχι, ἀφ' ὅτου ἀπεστρατεύθη κατοικῶ εἰς τὰ κτήματά μου, καὶ μόνον ἐρχομαι εἰς Παρισίους ὅτε διαβαίνω ἀπ' ἐδῶ. Καὶ σὺ ;

— Ἐγὼ, ἔλαβον ἄδειαν ἀπουσίας δι' ἐξ μῆνας.

— Μὰ τοὺς διαβόλους ὄλους, διόλου δὲν ἠλπίζα νὰ σὲ εὔρω ἐδῶ ! Ἔλα λοιπὸν μαζί μου νὰ πῶμεν ἀψίνθιον εἰς τὸν Τορτώνη, καὶ νὰ συνομιλήσωμεν.

Ὁ Παῦλος ἠκολούθησε τὸν μαρκήσιον.

— "Άς ἴδωμεν, ἠρώτησεν ὁ τελευταῖος οὗτος ἐνῶ ἐδοκίμαζε μίγμα ἐπιτηδείως συγκεκραμένον μετὰ πεπηγότος ὕδατος καὶ πρασίνου ἀψινθίου, ἄς ἴδωμεν, ἀγαπητέ μοι, τί ἐγίνετο ἀφ' οὗτου ἀφῆκα τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο σύνταγμα τῶν σπαΐδων δι' ὅπερ τοσοῦτον δικαίως ὑπερηφανευόμην ;...

— Ἐμένα εἰς Ἄφροϊκὴν.

— Ἐνθα, ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀμφιβολίας, ἐξηκολούθησες νὰ δικρινῆσαι καθὼς καὶ κατὰ τὸ παρελθόν. Ὡς πρὸς αὐτὸ εἶχες συνηθείας λίαν ἐρριζωμένας...

— Ἐπραξα ὅ,τι ἠδυνάμην, συνταγματάρχα.

— Καί, μοὶ φαίνεται, ὅτι τὴν ἰσχυρὰ εἶσαι λοχαγός.

— Ναί, συνταγματάρχα.

— Εἰς τὴν ἡλικίαν σου εἶναι λαμπρὸν, τὸ ἀνοικτὸν πρὸ σοῦ στάδιον εἶναι λαμπρὸν, καὶ τὸ μέλλον σου μεγαλοπρεπές...

Ἡ μαρκήσιος διεκόπη ἐπὶ δευτερόλεπτον. Ἐθεώρησε τὸν Παῦλον μετὰ προσοχῆς, καὶ εἶτα προσέθηκεν :

— Ἄλλὰ, ἀγαπητέ μοι φίλε, δὲν ἀπατώμην, εἶσαι ὠχρός, μελαγχολικός, σύννευς, φαίνεσαι νὰ ἔχῃς καμμίαν λύπην...

— Ἄλλ' ὄχι, συνταγματάρχα, ὄχι, σὰς βεβαιῶ, ὑπέλαβεν ὁ Παῦλος μερῶν διὰ βεβαιωμένου ὀλίγου μειδιάματος.

— Ἐλα, ἔλα ! ἀνέκραξεν ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ, δὲν μὲ γελοῦν μὲ τέτοια ἐμέ, βλέπεις γνωρίζω τὸν κόσμον ! Δὲν σοὶ ζητῶ τὰ μυστικά σου, ἀκριβέ μου Μεῦνάρ, ἀλλὰ θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃς νὰ σοὶ ὑπενθυμίσω, ὅτι ἐξ ὅλων τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ συντάγματός μου, σὺ ἦσο διὰ τὸν ὅποιον ἐδείκνυσεν περισσοτέρην συμπάθειαν ὡς παλαιὸς λοιπὸν φίλος σὲ ἐρωτῶ ἐὰν δύναμαι νὰ σοὶ φανῶ χρήσιμος κατὰ τι... Χρεῖας παρουσιάσθεις σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ διαθέσῃς ὅπως θέλῃς...

— Βαθέως συγκινῶμαι διὰ τὴν καλοσύνην σας, συνταγματάρχα, ἀπεκρίθη ὁ Παῦλος μετ' ἀληθοῦς συγκινήσεως. Ἄλλὰ σὰς βεβαιῶ, ὅτι αἱ εὐχασίαι σας δὲν ἔχουσι βάσιν. Δὲν ἔχω οὔτε θλίψιν, οὔτε οἰανδήποτε ἄλλην μέριμναν.

— Ἐστῶ, ἄς μὴ ὀμιλῶμεν πλέον περὶ αὐτοῦ, καὶ ἐν τούτοις...

— Ἐν τούτοις, συνταγματάρχα ;

— Θὰ ἐστοιχηματίζον ὅτι μαντεύω ὅ,τι σὲ ἐνασχολεῖ...

— Ἄ ! ὄχι δά ! ! !

— Ἐπιθυμῶ νὰ σοὶ τὸ εἶπω ;

— Ὁμολογῶ ὅτι εἶμαι περιέργος...

— Λοιπὸν ! ἀγαπᾶς.

— Ἀγαπῶ, ἐγώ ! εἶπε ζωηρῶς ὁ Παῦλος.

— Ναί, ἀγαπᾶς, καί, στάσου, νὰ ποῦ ἐρυθριξὲς σὰν κορίτσι ! Δὲν πειράζει, ἀγαπητέ μου.

— Λοιπὸν ! ναί, συνταγματάρχα, ἐφιθύρισε ὁ κύριος δὲ Μεῦνάρ, ἐνδίδων ἐπὶ τέλους εἰς φυσικωτάτην ἀνάγκην διαχύσεως. Ἀγαπῶ καὶ εἶμαι δυστυχῆς !

— Καὶ διατί, διάτانه ;... Μήπως κατὰ τύχην ἔχουν τὴν μορίαν νῆ μὴ σὲ ἀγαποῦν ;...

— Μὲ ἠγάπησε, συνταγματάρχα, τὸ πιστεύω τούλαχιστον, ἀλλὰ δὲν μ' ἀγαπᾶ πλέον !

— Κουρουφέξαλα ! θυμώματα καὶ παιδαριώδη πράγματα τῶν νέων ! θὰ σ' ἐξαναγαπήσῃ, φίλε μου, ἔσο βέβαιος ! θὰ σὲ ἀγαπήσῃ, θὰ σὲ λατρεύσῃ, θὰ σὲ εἰδωλολατρεύσῃ πλέον παρὰ ποτέ, ἐγώ σὲ τὸ λέγω, καὶ δύνασαι νὰ μὲ πιστεύσῃς, γνωρίζω τὸν κόσμον καὶ πρὸ πάντων τὰς γυναῖκας.

Ἦ ! τὰς γυναῖκας, τὰς γνωρίζω ὡσὰν νὰ τὰς ἔκαμα ἐγώ ! Ἄ ! ἀλήθεια, ἀφοῦ ἦλθεν ἡ ὀμιλία περὶ γυναικῶν, σοὶ γνωστοποιῶ ὅτι ἐνουμφεύθη.

— Πρὸ πόσου καιροῦ, συνταγματάρχα ;

— Πρὸ δύο ἐτῶν.

— Καὶ ἡ κυρία δὲ Λαγκάρδ εὐρίσκεται εἰς Παρίσιους τώρα ;

— Μὰ, θὰ σὲ παρουσιάσω εἰς αὐτὴν εἶναι χαριστάτη καὶ θὰ σοῦ ἀρέσῃ πολύ. Εἰκοσιδιετής, μὲ λαμπρὰν κόμην, μὲ μαῦρα μάτια καὶ μεγάλα τόσον, καὶ πολὺ γλυκεῖα καθὼς καὶ ἀφοσιωμένη εἶναι ὠραιότατη καὶ ἄγγελος ἀρετῆς... Εὗρηκα τὸ πουλὶ εἰς τὴν φωνητὰ, ἀκριβέ μου Παῦλε, ὅπως λέγουν.

— Δεχθῆτε ὅλα τὰ συγχαρητήριά μου, συνταγματάρχα.

— Σοῦ χρειάζεται μία σύζυγος καὶ θὰ σοῦ τὴν εὐρωμεν, ἡ κυρία Λαγκάρδ καὶ ἐγώ, ὅταν τελειώσῃς μὲ τοὺς δυστυχεῖς ἐρωτας, οἱ ὅποιοι σὲ σκοτίζουν αὐτὴν τὴν ὥραν.

Ἡ Παῦλος ὑπεκλίθη χωρὶς νὰ ἀποκριθῇ. Ὁ κύριος δὲ Λαγκάρδ ἐξέβλασε τὸ ὠρολόγιόν του.

— Διάβολο ! πέντε καὶ μισὴ καὶ ὅλας ! εἶπε, πρέπει νὰ σὲ ἀφῆσω... Αὐριον θὰ δειπνήσωμεν μαζὶ...

— Ἄλλὰ, συνταγματάρχα...

— Ἦ ! οὔτε ἀπάντησιν, τὸ ἀπαιτῶ. Θὰ γευματίσωμεν μὲ τὴν κυρίαν δὲ Λαγκάρδ. Καὶ ἐπειδὴ ἡ σύζυγός μου δὲν ἔχει ἐν Παρίσιους κατοικίαν καὶ φιλοξενεῖται ὑπὸ μιᾶς φίλης τῆς, σὲ προσκαλῶ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Αὐριον εἰς τὰς ἑξ ἀκριβῶς εἰς τοὺς Ἐπαρχιώτας - Ἀδελφοῦς ; εἴμεθα σύμφωνοι, δὲν εἶν' ἔτσι ;

— Ναί, συνταγματάρχα, ἀφοῦ ἔχετε τὴν καλοσύνην νὰ ἐπιμένετε.

— Ἐσο ἀκριβῆς. Θὰ ἴδῃς τὴν γυναῖκά μου καὶ σοὶ τὸ ἐπαναλαμβάνω, θὰ θελήσῃς.

B'

Ἦ,τι ὁ σύζυγος θέλει ὁ Θεὸς τὸ θέλει.

Τὴν ἐπαύριον, τὴν προσδιορισμένην ὥραν, ὁ Παῦλος μετέβαινε εἰς τοὺς Ἐπαρχιώτας - Ἀδελφοῦς, ἐνθα ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Λαγκάρδ εἶχον προσηγηθῆ αὐτοῦ. Τὸν ὠδήγησαν εἰς τὸ ὑπὸ τοῦ Μαρκησίου ἐνοικισθὲν δωμάτιον.

Καθ' ἣν στιγμὴν εἰσῆλθεν, ἡ Μαρία μόλις εἶχεν ἐκβάλει τὸ λαχούριόν της καὶ τὸν πῖλον της, καί, τὰ νῶτα ἔχουσα ἐστραμμένα εἰς τὴν θύραν, ἠτύρῃπιζεν ἐμπροσθεν κατόπτρου τοὺς μακροὺς βοστρύχους τῶν μαλλίων της. Ἐστράφη εἰς τὸν κρότον, ὃν προῦξένησεν ὁ Παῦλος.

Ἢ ὅταν τὴν εἶδεν ὁ Παῦλος, ὀλίγου δεῖν νὰ ρῆξῃ κραυγὴν. Ἐν τούτοις ἐκρατήθη, ἀλλ' ἐγένετο πελιδνός, ἐνῶ φλογερά ἐρυθρότης ἐπεχύθη εἰς τὰς παρειὰς τῆς νεαρᾶς γυναίκας. Φυσικῶς, ὁ κύριος δὲ Λαγκάρδ οὐδὲν παρετήρησε. Παρουσίασε τοὺς δύο νέους πρὸς ἀλλήλους. Ἡ Μαρία καὶ ὁ Παῦλος ἐχαίρετίσθησαν μετὰ ψυχρᾶς εὐγενείας καὶ ἐφάνησαν ὅτι οὐδαμῶς ἐγνωρίζοντο.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἦσαν ἡδη ἄνοιχοι, εἶχον κοινὸν μυστικόν.

— Ἀκριβῆ μου φίλη, εἶπεν ὁ κύριος δὲ Λαγκάρδ σύζυγόν του, ἀφοῦ αἱ πρῶται διατυπώσεις τῆς συνομιλίας

τριμέναι καὶ ἀσήμαντοι, ἀντηλλάγησαν, βλέπεις τὸν ἀτυχῆ αὐτὸν νέον, ἔχει τὸ ὄφρος πολὺ λυπημένον καὶ λίαν μελαγχολικόν. Δὲν γνωρίζεις διατί, ἔτσι δὲν εἶναι ;

— "Ὀχι... ἀληθῶς... ἐψιθύρισεν ἡ νεκρὰ γυνή.

— Δὲν μαντεύεις διόλου ;

Ἡ Μαρία, ἥς ἡ συγκίνησις ἐδιπλασιαζέτο, ἐψέλλισεν ἀμυδρούς τινὰς λόγους, ἀλλὰ προφανῶς ἀρηθτικούς.

— Λοιπὸν ! θὰ σοὶ τὸ εἶπω, ἐξηκολούθησεν ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ, καὶ ἐπειδὴ εἶσαι γυνή, ἡ αἰτία τῶν θλίψεων του ζωηρῶς θὰ σοὶ κινήσῃ τὴν περιέργειαν. Ὁ Παῦλος ἐράται . . . Τὸν ἐξωμολόγησα χθὲς καὶ μοὶ τὸ ὡμολόγησε. Ἄλλ' ὑπεσχέθην εἰς ἑμαυτὸν νὰ τὸν θεραπεύσω καὶ, ἐπειδὴ εἰς τὰς θλίψεις τοῦ ἔρωτος ἔν μόνον, κατ' ἐμέ, ὑπάρχει τὸ ἱατρικόν, καὶ αὐτὸ εἶναι ὁ γάμος, θὰ προσπαθήσωμεν, σὺ καὶ ἐγώ, νὰ τῷ εὐρωμεν μίαν γυναῖκα. . . Ἐκείνη τὴν ὁποίαν ἀγαπᾷ εἶναι πιθανῶς καμμία ἀκάρδος καὶ ἄψυχος φιλάρεσκος διότι διὰ νὰ μὴ λατρεύῃ τὸν ἀνδρῆον αὐτὸν Παῦλον, σημαίνει ὅτι αὐτὸ εἶναι. Θὰ τῷ εὐρωμεν μίαν ὠραίαν καὶ καλὴν νέαν ἀξιζουσαν ἑκατοντάκις καλλίτερον καὶ ἡ ὁποία θὰ τῷ δώσῃ μίαν πολὺ καλὴν προίκα, ὅπερ ποτὲ δὲν βλέπτει τίποτε,

Εὐκόλως ἐννοεῖται ὁποία θὰ ἦτο ἡ θέσις καὶ ἡ στενοχωρία τοῦ Παύλου καὶ τῆς Μαρίας ἐνῷ ὠμίλει ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ. Ἄλλ' ὁ τελευταῖος οὗτος τοσοῦτον εἶχε θεληθῆ ἐκ τῆς ιδέας του, ὥστε οὐδόλως προσεῖχεν εἰς τὴν προφανῆ στενοχωρίαν, τῆς γυναικὸς του καὶ τοῦ φίλου του, καὶ καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ γεύματος, ὅπερ καὶ μακρὸν ὑπῆρξεν, ἑκατοντάκις ἐπανῆλθεν ἐπὶ τοῦ σχεδίου αὐτοῦ τοῦ γάμου δι' ὅπερ ἐνδιέφεροτο μετὰ παροδόξου εὐχαριστήσεως.

— Ἡ σύζυγος τοῦ Παύλου θὰ ἦναι πλουσία, ἔλεγε μετὰ βεβαιότητος ὡσεὶ νὰ ἐπρόκειτο περὶ πράγματος ὅπερ συντόμως ἐμελλε νὰ ἐκτελεσθῆ. Ὁ Παῦλος θὰ παραιτηθῆ τῆς ὑπηρεσίας καὶ θὰ ἀγοράσῃ ἕν κτήμα πολὺ πλησίον τῶν κτημάτων μας ἐν Πικαρδίᾳ (καὶ ἀκριβῶς εἰξεύρω ἐν ὅπερ πωλεῖται πολὺ ὠραῖον, καὶ διὰ τίποτε σχεδόν). Θὰ βλεπώμεθα καθ' ἐκαστήν, θὰ κυνηγῶμεν μαζὶ, θὰ ὁμιλῶμεν περὶ τῶν ἐστρατειῶν μας ἐν Ἀλγερίᾳ καὶ περὶ τῶν ἀρχαίων συστρατιωτῶν μας τοῦ συντάγματος. Τὰ παιδιὰ μας θὰ ἀνατραφῶσι μαζὶ, καὶ, μετὰ εἰκοσάδα ἐτῶν, ὁ υἱὸς μας θὰ νυμφευθῆ τὴν κόρην του. Διότι θὰ ἀποκτήσωμεν υἱόν, ἐν ὠραῖον παχὺ ἀγοράκι μὲ φουσκωμένα μάγουλα. Ἔτσι δὲν εἶναι, Μαρία ;

Καὶ ὁ μαρκήσιος, ἐμψυχωθεὶς ὑπὸ τῶν πολυαριθμῶν ποτηρίων οἴνου ἅτινα ἔπινε καὶ πρὸ πάντων ὑπὸ τῆς ζωηρότητος μεθ' ἧς ἔρηθρεύεν, ἐφίλησε δις τὰς παρειὰς τῆς γυναικὸς του, ἧτις φρικωδῶς ὠχρίασεν, ἐνῷ οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Παύλου ἐπληροῦντο αἵματος.

Ἐπὶ τέλους τὸ γεῦμα ἐτελείωσε. Τὸ μακρὸν τῶν δύο νέων μαρτύριον ἔληξεν, ὁ δὲ Παῦλος εὐρέθη τέλος ἐλεύθερος, ἀφοῦ ὁ κ. δὲ Λαγκάρδ ἔλαβε παρ' αὐτοῦ τὴν θετικὴν ὑπόσχεσιν, ὅτι θὰ μετέβαινε νὰ τὸν ἴδῃ τὴν ἐπιούσαν, καὶ τὴν μετεπιούσαν, ὡς κατ' ἐκαστήν.

Ὁ κ. δὲ Παῦλος ἔμενε μόνος, ἠδυνήθη τέλος νὰ συλλογι-

σθεῖται. Ἡγάπα τὴν Μαρίαν πλέον παρὰ ποτὲ. Ἐπίσης, οὐδόλως ἀμφέβηλλεν ὅτι τὸν ἠγάπα ἄλλοτε. Τὴν ἐπανεύρισκεν ἄλλ' ὑπανδρευμένην μὲ ἀρ- φίλον του, ὁ δὲ φίλος αὐτός, τυφλὸς καὶ εὐπιστος, τῷ τὰς πύλας τοῦ οἴκου του.

— Δὲν θὰ τὴν ἐπανίδω πλέον ! δὲν δύναμαι πλέον ! δὲν δύναμαι πλέον νὰ τὴν ἐπανίδω ! ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Παῦλος μὲ ὠραῖον κίνημα ἱπποτικῆς γενναϊότητος. Νὰ προδῶσω τὴν εὐλικρινὴν καὶ ἄδελον φίλιον τοῦ κ. Λαγκάρδ θὰ ἦτο πράξις ἀνάνδρου καὶ ἀκάρδου ἀνδρός ! . . . Θὰ ἀναχωρήσω ! Θὰ ἀπομακρυνθῶ διὰ παντός !

Ἄλλὰ, φεῦ ! ἡ ἀπόφασις αὕτη ἦτο ὠραιοτάτη, δι' ὃ καὶ ἀνεκτέλεστος. Μετὰ τινὰ στιγμήν, ὁ Παῦλος εὗρεν εἰς τὸν νουν του καὶ εἰς τὴν καρδίαν του ἐπιχειρήματα διὰ νὰ τὴν καταβάλῃ.

— Καὶ διατί νὰ φύγω ; ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν φερόμενος σχεδὸν ὡς ἀνὴρ ὅστις θέλων νὰ αὐτοκτονήσῃ καὶ αἰσθανόμενος νὰ λιποψυχῇ κατὰ τὴν ἀπαισίαν στιγμὴν, λέγει καθ' ἑαυτὸν ὅτι ἡ αὐτοκτονία εἶναι ἀνανδρία καὶ ὅτι περισσότερον θάρρος χρειάζεται διὰ νὰ ζήσῃ. Διατί νὰ φύγω ; Ἔγω λοιπὸν πολὺ ὀλίγην δύναμιν ψυχῆς, κράτος ἐπ' ἑμαυτοῦ, ὥστε δὲν δύναμαι, χωρὶς νὰ προδῶσω τὸν φίλον μου, νὰ ἐπανίδω εἰσέτι τὴν γυναῖκα ἣν ἀγαπῶ... ἣν ἀγαπῶ σιγηλῶς, διὰ σεβαστοῦ καὶ ἀγνωστοῦ ἔρωτος ; Διατί νὰ στερήσω ἑμαυτὸν αὐτῆς τῆς ἀθώας, αὐτῆς τῆς ἐσχάτης εὐτυχίας !

Καὶ τὴν ἐπαύριον μετέβη εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ κ. δὲ Λαγκάρδ.

Ὁ κ. μαρκήσιος δὲ Λαγκάρδ φαίνεται ἡμῖν τύπος τῶν εὐγενῶν τῆς βασιλείας Λουδοβίκου ΙΔ', ὁ δὲ ἠπαρχιωτῆς εὐγενῆς. Τὸ ἀνάστημα αὐτοῦ ἦτο ὑψηλόν, τὸ στῆθος εὐρὺ, τὸ πρόσωπόν του ὠραῖον καὶ ὑπερήφανον, ἀλλὰ στερούμενον ὀλίγον τῆς ἐκφράσεως ἐκείνης ἧτις εἶναι ἀκτινοβόλημα τῆς νοημοσύνης. Νέος ἔτι ἀμπεταλαντεύθη μεταξύ διαφόρων σταδίων καὶ αἵφνης ἀπεφάσισε νὰ ἀκολουθήσῃ τὸ στρατιωτικὸν ἐπάγγελμα, ὅπερ ἡμέραν τινὰ ἀπεστράφη καὶ ἔκτοτε παρητήθη πάσης ἐνεργητικῆς ἐνασχολήσεως ἵνα διάγῃ βίον πυργοδεσπότου.

Κατεῖχεν ἐν Πικαρδίᾳ μεγαλοπρεπῆ πύργον, ἐνθα προσεκάλει πολλοὺς εἰς γεύματα καὶ ἐδέχετο τὰς ἐπισκέψεις ὄλων τῶν ἐπαρχιωτῶν εὐγενῶν, ἐτίμα δὲ τὸν πύργον μετ' ἐντελοῦς εὐγενοῦς τρόπου ὅστις ἐγένετο ὀνομαστός. Ἦτο δεξιώτατος ἱππεὺς, περιφημὸς θηρευτῆς καὶ φίλος τοῦ ποτοῦ. Ὁ χαρακτήρ του ἦτο εὐλικρινῆς καὶ ἄδολος, ἀλλ' οὐδόλως ἐνθουσιώδης καὶ ῥωμαντικός. Ἡγάπα τὴν ἐξοχὴν ἀποκλειστικῶς καὶ περισσότερον ἀπὸ τι ἄλλο.

Ἐκεῖ, περικυκλωμένος ὑπὸ τῶν κυνῶν αὐτοῦ, τῶν ἵππων του καὶ τῶν κυνηγετῶν του, ἐν μέσῳ τῶν ὑπηρετῶν του καὶ τῶν ἐνοικιαστῶν τῶν ὑποστατικῶν του καὶ τῶν ὑπ' αὐτοῦ φιλοξενουμένων καὶ οὐς μεγαλοπρεπῶς περιεποιεῖτο, ἐθεωρεῖτο ὡς μέγας ἄρχων καὶ διήγε ζωὴν ἡσυχον καὶ πολυτελεῆ, μεστὸς ἐκ τῆς ὑλικῆς ἐκείνης εὐτυχίας ἣν ἐθεώρει ἀνωτέραν παντὸς ἄλλου.

Ἐν τούτοις, ἀπὸ δύο ἐτῶν ἀφ' ὅτου ἐνυμφεύθη ἡναγκάσθη νὰ παραιτηθῆ συνθηγιῶν του τινῶν καὶ ἐτίετο νὰ ἀφίη τὰ κτήματά του ὅπως ἔληθι εἰς Παρισίους. Ἐγκαρδίως ὁμως ἀπεστρέφετο τὸν κόσμον. Ἄλλ' ἐπειδὴ ἡ σύζυγός του δὲν ἠδύνατο νὰ διέλθῃ τὸν χειμῶνα εἰς τὴν ἐξοχὴν, τὴν συνώδευε καὶ τὴν ἐγκαθίδρυνεν εἰς τὸν οἶκον τῆς φίλης τῆς παιδικῆς ἡλικίας τῆς, τῆς Ἐρρικέτης δὲ Σερνύ.

[Ἔπεται συνέχεια].

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΡΑΔΕΛ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ

Ἴ Καὶ προσεπάθησε νὰ τὴν πνιξῇ.

— Κακὸν αὐτὸ τὸ ὑποῖον κάμνετε, τῇ εἶπεν εἰς τὸ οὖς, περιγελάτε τὴν θεῖαν μου.

Ἡ δὲ Γούγκα ἔκρυψε τὸ πρόσωπον ὀπισθεν τοῦ ριπιδίου ἴν' ἀπαντήσῃ.

— Ἀγαπητὴ μου, ἀπήντησε μὲ τόνον φιλικόν, ἐπιτρέψατε εἰς γραῖαν ὡς ἐμὲ γυναῖκα νὰ σᾶς δώσῃ μίαν συμβουλὴν, ἡ ὁποία δύναται νὰ σᾶς χρησιμεύσῃ πολλάκις εἰς τὸν βίον σας. Κάμνετε κακὴν ὑπηρεσίαν εἰς ἐκεῖνον, τὸν ὑποῖον ζητεῖτε νὰ μεταπέσετε, διότι κατὰ πρῶτον δὲν ἐπιτυγχάνετε, καὶ δευτέρον τὸν ἐλυπεῖτε καὶ ἐπὶ τέλους ἐπισύρετε τὴν ὀργὴν τοῦ Δικαίου θελήτε νὰ ποτίσω διὰ πικρίας δύο ἐξαιρέτους ἀνθρώ-

πους οἱ ὁποῖοι ἀπέναντι ὑπερόχων ἀρετῶν, ἐν μόνον ἔχουσιν ἑλαφρὸν ἐλάττωμα ; Μήπως εἶνε κακούργημα τὸ ὅτι ἐκλάκευσα τὴν μονομανίαν των ! Τόσον μικρὸν εἶνε αὐτὸ καὶ τόσον ἐξ ἄλλου τοὺς εὐχαριστεῖ !

— Εἶσθε καλὴ, ἀνέκραξεν ἡ Βέρθα εἰλικρινῶς.

— Νομίζετε ! ἀνταπήντησεν ἡ κυρία δὲ Γούγκα κατωῶς μειδιάσασα, πιθανὸν νὰ πλανᾶσθε κακὴ, κακίστη, μετὰ τῆς διαφοράς μόνον ὅτι ἔρχεται εἰς τὸν νοῦν νὰ πράξῃ κακόν, ὅταν δὲν ἔχω αὐτὸ φέρον ...

Ἡ Βέρθα τὴν παρετήρησε μετ' ἐκπλήξεως.

— Θὰ τὸ ἰδῆτε αὐτὸ κατόπιν εἰς τὸν βίον σας, ἐξηκολούθησεν ἡ βαρωνίς, ἥτις ἐφ' ἅπαξ εἶπε τὴν ἀλήθειαν.

Εἶτα δ' ἐπανελάθεν ὑψηλοφώνως περάνασα τὸν διάλογον τοῦτον, ὅστις ἐγένετο χαμηλοφώνως :

— Τώρα ἄς ἀφήσωμεν, ἂν ἀγαπάτε, τὴν κυρίαν Σιωδναὶ νὰ ἡσυχάσῃ καὶ ἄς διακόψωμεν τὴν μουσικὴν. Αἱ γυναῖκες εἶνε πάντοτε περίεργοι, ἐγὼ εἶμαι δύο φορές γυνή. Σήμερον τὸ πρωτὸ ἤκουσα νὰ γίνεται λόγος περὶ τῶν κινδύνων, τοὺς ὁποίους διέτρεξεν ὁ κύριος Λαφρεσάνζ, θὰ ζητήσω δέ, ἐὰν δὲν καταχρῶμαι τῆς καλωσύνης σας, ν' ἀκούσω λεπτομερῶς αὐτοὺς ἀρέσκομαι πολὺ εἰς τὰς περιπετείας.

Ἐπιθυμία, ἣν ἐξέφραζεν ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἦτο διαταγή.

Ὁ Λέων Λαφρεσάνζ ἤρχισε νὰ τὴν ἐκτελῆ τοσοῦτῳ μάλλον, ὅσῳ ἔπραττε τοῦτο προθύμως, μηδὲν ὀλοὺς δυσχεραστούμενος ν' ἀναπαραστήσῃ ἐνώπιον τῆς βαρωνίδος τοὺς ρωμαντικούς κινδύνους, οὓς διέτρεξεν.

Ἡ Βέρθα, ὅσον καὶ ἂν ἐγνώριζεν ἤδη τὴν διήγησιν, ἐνδιεφέρετο μεγάλως εἰς αὐτήν.

Ὅθεν συνεσπειρώθησεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρον, ἐπὶ ἐδρῶν καὶ ἄλλων ἀνέτων καθισμάτων τὰ πρόσωπα τοῦ «Καταφυγίου», ἤρξατο δὲ τῆς διηγήσεως ὁ Λαφρεσάνζ.

Ὅτ' ἔφθασεν εἰς τὴν ἀπεργίαν καὶ εἰς τὸν φοβερὸν ἐκεῖνον ὠτισμὸν, ἐν μέσῳ τοῦ ὁποίου μικροῦ δεῖν νὰ διαμελισθῆ, ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς καὶ δὲν κατέστειλε ποσῶς φρικίαισιν θαυμασίως ὑποκριτικὴν.

— Φοβερόν ! ἐψιθύρισε.

— Σταθῆτε, βαρωνίς, ἀνέκραξεν ὁ Φλαβιανὸς Μωροά, εὐρισκόμεθα ἀκόμη εἰς τὴν ἀρχὴν. Αὐτὸς ὁ ὠτισμὸς ἐγένετο κατὰ θέλησιν ἄλλων, ἦτο προπαρασκευασμένος, θὰ ἰδῆτε δὲ πρὸς ποῖον σκοπὸν.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἐπανελάβε τὴν διήγησιν αὐτοῦ, ἔφθασε δὲ μετ' οὐ πολὺ ἐκεῖ ὅπου παρετήρησεν ὅτι τὸ χαρτοφυλάκιόν του ἀντεκατεστάθη ὑπὸ τῆς φωτογραφίας, ἥτις εὐρέθη ὑπὸ τοῦ προέδρου τοῦ πρωτοδικείου, φωτογραφίας, ἣν δὲν εἶδε μὲν ὁ Λαφρεσάνζ, ἥτις ὁμῶς ἦν προφανῶς ἡ τοῦ Βάλτερ Χάνδελ. Τὸ ὄνομα τοῦτο ἀκούσασα ἡ κυρία δὲ Γούγκα, διέκοψε τὸν λόγον καὶ πάλιν.

— Βάλτερ Χάνδελ ! ἐπανελάθεν, ὁ Βάλτερ Χάνδελ ! τί εἶν' αὐτός ; Δὲν ἤκουσα ποτὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα.

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροά ἐποίησε κίνημα διὰ τῆς χειρός.

— Δὲν γνωρίζω διόλου τὸ ἄτομον, δηλαδὴ δὲν πιστεύω νὰ τὸν συνήνητσα ποτὲ εἰς τὴν ζωὴν μου· τὸ ὄνομα ὁμῶς διαφέρει, αὐτὸ προσέβαλε τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς ἐκθέσεις τῶν γερμανικῶν ἀπεργιῶν καὶ τῶν ἀναρχικῶν συνελεύσεων· εἶμαι βέβαιος ὅτι πολλάκις τὸ εἶδον.

Ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἐστράφη πρὸς τὸν Θεόδωρον Μενδῶ :

— Καὶ σεῖς, εἶπεν, ὁ ἀνταποκριτὴς τοῦ «Ἐθνοῦ Ταχυδρόμου», θὰ γνωρίζετε ὅλον τὸ προσωπικὸν τῶν ἐμπρηστῶν καὶ τῶν καταφυγόντων εἰς τὴν χρῆσιν τῆς δυναμίτιδος.

Ὁ κύριος Μενδῶ ἐφάνη ὅτι ἐσυλλογίζετο.

— ἂν ὁ Πιαν... ἤ γκελ ; ὑπέλαθε.

— Ἐπε μετὰ τόνου ὁ Φλαβιανός, διορθώσας τὸ ὄνομα...

— Ὅχι, δὲν τὸν γνωρίζω, ἢ τοὐλάχιστον δὲν ἔμεινεν εἰς τὴν μνήμην μου αὐτὸ τὸ ὄνομα.

— Εἶσαι βέβαιος περὶ τοῦ ὀνόματος ; εἶπεν ἡ κυρία δὲ Γούγκα.

Ὁ Λέων Λαφρεσάνζ κατένευσεν.

— ὦ ! ἀνέκραξεν ὁ Μωροά, πιθανότατον κατὰ τὸν περιπετειώδη βίον μας νὰ τὸν συναντήσωμεν ἐπὶ τέλους, τότε δ' ἐγὼ θὰ γείνω μάρτυς εἰς τὸν Λέοντα καὶ θὰ τὸν βοήθῃσω νὰ βυθίσῃ τὸ ξίφος εἰς τὸ στῆθος τοῦ ἀχρείου.

— Καὶ θὰ κάμετε καλὰ, εἶπεν ἐπικυροῦσα τοὺς λόγους τοῦτους ἡ κυρία δὲ Γούγκα, θὰ ἐνεργήσετε ὡς καλὸς φίλος. Προφανὲς ὅτι τὸ ἄτομον αὐτὸ ἤσθάνθη ὅτι τὸν περιέζωσεν ἐκ τοῦ πλησίον ἡ ἀστυνομία καὶ ὑποκατέστησε τὸ χαρτοφυλάκιον αὐτοῦ εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ ἡμετέρου φίλου Λαφρεσάνζ· αὐτὸ εἶνε φανερόν· τὸ πρᾶγμα εἶχε μελετηθῆ καλῶς. Ἄλλ' ἐξακολουθήσατε, σὰς παρακαλῶ· ὀρκίζομαι νὰ σιγήσω ὡς ἰχθύς, διὰ νὰ μὴ σὰς διακόψω.

Καὶ ὁ Λαφρεσάνζ ἐπανελάβε τὴν διήγησιν αὐτοῦ, διηγούμενος μετ' ὀλίγον πῶς ἐκ θαύματος διέφυγε τὸ μακρινὸν ἐκεῖνο πλῆθος, ὅπερ ἤξίου νὰ ἐκδικήσῃ κατ' αὐτοῦ τὴν ἐν Μελκόμβῃ καταστροφὴν, εἶτα δὲ τὴν φυλάκισιν αὐτοῦ ἐν τῇ Κερατείῳ Πύργῳ, ὅπου ἤρχετο καὶ πάλιν τὸ πλῆθος νὰ καταδιώξῃ αὐτὸν ὅποτε θεώρῃ ἑαυτὸν τελείως σωθέντα καὶ ἀπαλλαγέντα. Ἐπὶ τέλους ἔφθασεν εἰς τὴν ἀνακάλυψιν τῆς εἰσόδου τοῦ διαδρόμου, τότε δὲ διεκόπη ἀποτόμως.

— Ἄ ! ἀνέκραξεν, ἐλησμόνησα τὸ οὐσιωδέστερον τῆς διηγήσεώς μου, τὸ συγκινητικώτερον. Οὔτε εἰς ὑμᾶς, ἀγαπητοί μου ξένοι, οὔτε εἰς σὲ Φλαβιανέ, εἶπα τίποτε περὶ τῆς φοβερᾶς μου ἀνακαλύψεως εἰς τὸ ὑπόγειον.

— Ἀνακαλύψεως ; εἶπον πάντες οἱ παριστάμενοι.

— Ναί, ἀνακαλύψεως, ἡ ὁποία σὰς ὁμολογῶ ὅτι μὲ ἐπέβαλεν εἰς μεγάλην ἀνησυχίαν. Ὅτε ἐξηκολούθουν τὸν δρόμον μου εἰς τὸ ὑπόγειον ἤνθα αὐτὸν περραγμένον ὑπό... σκελετοῦ.

— Θὰ ἦτο κανεὶς δυστυχὴς δεσμώτης, ὑπέλαθεν ὁ Μωροά.

— Πιθανῶς, προσέθηκεν ὁ Θεόδωρος Μενδῶ.

— Αὐτὸ κ' ἐγὼ ἐσκέφθη, ἐπανελάθεν ὁ Λαφρεσάνζ, ἀλλ' ἐνόμιζα ὅτι καὶ ἐὰν εὕρεν εἰς τὸ ὑπόγειον ἐκεῖνον τὸν θάνατον, αὐτὸ συνέβη διότι δὲν εἶχεν ἐξοδὸν καὶ ἀπέθανεν ἐκ πείνης... ὅτι βεβαίως κατεδικάσθη εἰς τὴν ποινὴν αὐτήν. Νὰ σὰς εἰπῶ, διῆλθον ἐκεῖ τὰς τρομερωτέρας τοῦ βίου μου ὥρας.

Ἡ βαρωνίς, ἡ Βέρθα δὲ Κερμῶρ καὶ ἡ θεία Ἐλθίρα δὲν ἀπέκαμνον νὰ ἐρωτῶσι τὸν Λαφρεσάνζ περὶ τοῦ σκελετοῦ, καὶ ὁ Λαφρεσάνζ εἶδε πᾶσαν λεπτομέρειαν. γνωστὴν ἤδη εἰς τὸν ἀναγνώστην, τὰ περὶ τοῦ πεπαλαιωμένου καὶ μετὰ χρυσῶν σειρητιῶν πύλου καὶ τὰ περὶ τῶν μετ' ἀγχιῶν κομβίων.

— Τώρα, ἐπανελάθεν, ἀφετέ με νὰ τελειώσω τὴν ἀφήγησιν τῆς περιπετείας μου καὶ τῶν ὡς ἐκ θαύματος διασώσεων μου, ἐξ ὧν τὴν τελευταίαν ἐξετέλεσεν ἡ δεσποινὴς δὲ Κερμῶρ, εἰς τὴν ὁποίαν ὀφείλω τὴν ζωὴν, ἀφετέ με νὰ διηγηθῶ ὅλα αὐτὰ, διότι τὰ ἀγνοεῖ ἡ κυρία δὲ Γούγκα καὶ θὰ ἐπανελθῶ εἰς τὸν σκελετὸν καὶ εἰς ἐν εὐρημα, τὸ ὁποῖον θὰ σὰς σκανδαλίση, ὡς ἐσκανδαλίσε καὶ ἐμέ, εἶμαι βέβαιος. Τὸ εὐρημα αὐτὸ τὸ ἀπρόοπτον τοῦ βίου μου, κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας, μ' ἔκαμε νὰ τὸ λησμονήσω ὅλως διόλου.

Καὶ ἤδη ὠμίλησε ζωηρότερον, ρίψας συνάμα ἐκφραστικὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς δεσποινίδος δὲ Κερμῶρ.

Καὶ διηγήθη ἔπειτα τὴν ἐκ τοῦ ὑπογείου ἐξόδον του μετὰ τὸν τρόμον καὶ τὴν ἀγωνίαν ὡς καὶ τὸν παράφορον διὰ τῶν κήπων τοῦ Μπραίτπορ δρόμον του καὶ τὴν εἰς τὸ περίπτερον ἄφιξίν αὐτοῦ, ἐξηγητημένου ἐκ τοῦ κόπου καὶ τῶν πολυειδῶν στερήσεων.

Ζ'

Ἐνθα τὸ πρῶτον γίνεται λόγος περὶ τοῦ μυστικοῦ τοῦ σκελετοῦ.

Ὅτε ὁ Λαφρεσάνζ ἐπέρανε τὴν ἀφήγησιν αὐτοῦ, πρώτη ἡ κ. δὲ Γούγκα ὑπέμνησε τὴν ὑπόσχασίν του.

— Μὰς ἐφέρατε πρό ὀλίγου εἰς τὸ ζενιθ τῆς ἀγωνίας, εἶπε, τόρα δ' ὅτε γνωρίζομεν ὅτι εἴσθε ἀπηλλαγμένοι τοῦ κινδύνου, δυνάμεθα ν' ἀπολαύσωμεν ἐν εἰρήνῃ τῆς εὐαρεσκείας ἐκ τῆς ἀναμενούςης ἡμᾶς ἐκπλήξεως.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας, βαρωνίς.

— Καὶ πρό πάντων, ἐπανάλαθεν ἡ κ. δὲ Γούγκα μετὰ μειδιάματος, μὴ ἐργασθῆ ἢ φαντασία σας, μὴ, τίποτε δὲν θὰ ἐπινοήσετε, αἶ. Μὴ μὰς ἐπαναλάβετε πράγματα λεγθέντα ἤδη, αὐτὰ φυλάξατέ τα διὰ τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Κήρυκος τῶν Δύο Κόσμων».

— Ὡ! δὲν ἔχω νὰ ἐπινοήσω τίποτε, ἀνταπήντησεν ὁ ἡμερησιογράφος, ὅσας δ' ἀποδείξεις ἔχω προχείρους, θὰ σὰς τὰς δείξω μετ' ὀλίγον.

Ὁ Λαφρεσάνζ διεβεβαίωσε πρό ὀλίγου ὅτι ἐλησμόνησε παντάπασι τὸ ἐν τῷ ὑπογείῳ εὐρημα αὐτοῦ ὡς ἐκ τῶν συγκινήσεων ἃς ὑπέστη, καὶ λίαν ἀπησυχολημένος ὢν παρά τῆ Βέρθα δὲ Κερμόρ ὅθεν διηγήθη πῶς ἐφειλύθη ἢ προσοχὴ αὐτοῦ ὑπὸ ἀντικειμένου, ὕπερ ἐκράτει ὁ σκελετός εἰς τοὺς συνεσπασμένους δακτύλους του, πῶς ἠθέλησε νὰ λάβῃ τὸ ἀντικείμενον ἐκεῖνο, ὕπερ ἐξέλαθεν ὡς ἐκ μετάλλου καὶ πῶς συνετρίβη ὁ καρπὸς καὶ διελύθησαν αἱ φάλαγγες, οἷον εἰ θέλουσαι νὰ διατηρήσωσιν αὐτὸ ἐκ παντός τρόπου, ὕπερ ἐπὶ ἔτη ἐκράτου σφιγκτὰ καὶ ἴσως ἐπὶ αἰῶνας ...

Ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ εὐθὺς ἐκ τῶν πρώτων λόγων περὶ τοῦ ὑπὸ τοῦ φίλου του ἀγγεληθέντος εὐρήματος προσήλωσε τὸν νοῦν, προφανῶς δὲ ἢ φαντασία τοῦ δημοσιογράφου, τοῦ λογίου, ἐτέθη ἀμέσως εἰς κίνησιν.

Τὶ ἦν ἄρα γε τὸ ἐκ μετάλλου ἐκεῖνο τεμάχιον, τὸ ὅποιον ἐκράτει διὰ τῶν δακτύλων ἀνθρωπὸς τις κατὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ στιγμήν σφίγγων αὐτὸ σπασμωδικῶς;

— Τί, ἔχεις αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; ἠρώτησε τὸν Λαφρεσάνζ.

— Βέβαια, τὸ ἔχω εἰς τὸ δωμάτιόν μου, καὶ θὰ εἶνε ἀκόμη εἰς τὸ θυλάκιόν μου, τὸ ὅποιον ἠναγκάσθη νὰ ἐκδυθῶ, καθόσον μετὰ τὸν συνωστισμόν ἐκεῖνον τῆς ἀπεργίας, τὴν εἰς τὸ ὑπόγειον διὰ τῶν χειρῶν καὶ τὸν διὰ τῶν κήπων τοῦ Μπραίτπορ δρόμον εἶχε μεταβληθῆ εἰς ράκη.

— Πήγαινε νὰ τὸ φέρης.

Ὁ Λαφρεσάνζ ἐξῆλθε καὶ μετὰ μικρὸν ἐκόμισε μετάλλινον εἶλημα.

— Νομίζω ὅτι εἶνε χρυσοῦν, εἶπε τείνας τὸ φύλλον τῷ Φλαβιανῷ Μωροῦ.

Πᾶς τις δ' ἐπλησίασε πρὸς τὸν Φλαβιανὸν καὶ παρετήρει περιέργως τὸ φύλλον ὕπερ ἐκράτει εἰς τοὺς δακτύλους καὶ ἐξήταξε προσεκτικῶς.

Τὸ φύλλον τοῦτο ἦτο μέλαν, ὡς εἴπομεν, οὐχὶ ὁμῶς καὶ πρασινοισμένον, ἀλλὰ μεμαυρισμένον ἀνευ οἰασθῆτινος ὀξειδώσεως, οὕτως ὥστε ὁ Φλαβιανὸς ἔτριψεν ἰσχυρῶς μίαν τῶν ἐστρεγγυλωμένων γωνιῶν διὰ τοῦ ἔνδοθεν τοῦ χειροκτίου του, καὶ ἐφάνη στιλπνότερον κίτρινον χρῶμα.

— Ἔχεις δίκαιον, εἶπε, στοιχηματίζω ὅτι εἶνε καθαρὸς χρυσός.

Τὸ ἀντικείμενον περιεφέρετο ἀπὸ χειρὸς εἰς χεῖρα καὶ ἐξήταζετο κατὰ σειρὰν.

— Μπᾶ! ἀνέκράξεν ἢ δεσποινίς δὲ Κερμόρ πλησιάσασα τὸ χρυσοῦν φύλλον εἰς τὴν λυχνίαν, νομίζει κανεὶς ὅτι εἶνε χαρκαμένη ἐπ' αὐτοῦ γράμματα· παρατηρήσατε, δὲν ἀναγινώσκονται διότι ἡ πλάξ εἶνε μαύρη, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀφῆς γίνονται αἰσθηταὶ αἱ γραμμαὶ καὶ ὡς φαίνεται ἐγένοντο διὰ τῆς αἰχμῆς μαχαϊριδίου.

Τότε προσέβλεψαν ἀλλήλοισ ἡ κ. δὲ Γούγκα καὶ ὁ Θεόδωρος Μενδῶ.

Ἐννοήθησαν ἄρα γε; ἐγεννήθη ἐν τῷ πνεύματι αὐτῶν ἢ αὐτὴ ἰδέα;

Τὸ βλέμμα τοῦτο ὑπῆρξεν ἀστραπιαῖον, οἱ ὀφθαλμοὶ ὁμῶς τοῦ Θεοδώρου Μενδῶ προσηλώθησαν ἄκραν ἐκφραζόντες περιεργίαν ἐπὶ τοῦ χρυσοῦ φύλλου καὶ δὲν ἐκινήθησαν διόλου, τοσοῦτον δὲ τραχὺ ἦτο τὸ ἑταστικὸν τοῦτο αἴσθημα, ὥστε κατεπλάγη ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἐνόμιζε τις ὅτι ὁ Θεόδωρος Μενδῶ ἤθελε νὰ οἰκειοποιηθῆ τὸ χρυσοῦν φύλλον, ἐκ τῶν τρεμόντων δακτύλων αὐτοῦ στρεφόμενων κατὰ πάντα, διότι κατόρθωσε νὰ τὸ συλλάβῃ.

— Ναί, εἶπεν ὑποκώφως καὶ τρεμούσῃ τῇ φωνῇ ὁ Μενδῶ, προφανῶς ὑπάρχει ἐπιγραφὴ ἐπὶ τῆς πλακὸς αὐτῆς, ἀλλ' εἶνε ἀδύνατον νὰ τὴν ἀναγνώσωμεν, στοιχηματίζω ὁμῶς ὅτι θὰ περιέχει τίποτε σπουδαῖον.

— Ὡ! εἶπέ τις ὀπίσθεν αὐτοῦ σκωπτικῶς, τὸ πιστεύετε, κύριε Μενδῶ;

Ἦν ὁ Μωροῦ, ὅστις ἐξηκολούθει νὰ παρατηρῆ ἐγγύτατα τὸν ἀνταποκριτὴν τοῦ «Ἐωθινοῦ Ταχυδρόμου».

— Στοιχηματίζω, ἀνταπήντησεν οὗτος.

— Διὰ νὰ στοιχηματίσετε, ἀπαιτοῦνται δύο, καὶ οὔτε ὁ Λαφρεσάνζ οὔτε ἐγὼ ἔχομεν τὴν διάθεσιν νὰ σὰς κερδίσωμεν ἢ νὰ χάσωμεν.

Καὶ ταῦτα λέγων ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ ἔλαβε τὸ χρυσοῦν φύλλον ἀπὸ μιᾶς τῶν γωνιῶν αὐτοῦ, μετὰ μεγάλης δὲ λύπης ὁ Θεόδωρος Μενδῶ ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλίπῃ τὴν πλάκα, τοῦτο δ' ἐπραξε βαθέως στενάξας, δὲν ἠδύνατο ὁμῶς νὰ πράξῃ ἄλλως, μεγίστην δ' ἀδιακρισίαν θὰ διέπραττεν ἐὰν ἐξηκολούθει νὰ κρατῆ περὶ πλέον τὸ ἀντικείμενον τῆς περιεργίας του.

Ἐν τούτοις ἐστενοχωρήθη πολὺ καὶ δὲν ἔπαυε λέγων, ἐνῷ παρετήρει τὸ χρυσοῦν φύλλον:

— Περιέργον, πολὺ περιέργον!

— Λέον, εἶπεν αἶφνης ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἐν τῷ μέσῳ σιωπῆς, ὀφείλεις κάτι τι εἰς τὸν φίλον σου ἐλθόντα πρὸς ἀναζήτησίν σου εἰς Ἀγγλίαν.

— Βέβαια! τῷ ὀφείλω τὴν φιλίαν μου πρῶτον καὶ ἕτερον τὴν εὐγνωμοσύνην μου.

— Καλὰ! γνωρίζω ὅτι ἢ ἀχαριστία καὶ σὺ δὲν θὰ διέλθετε ποτὲ διὰ τῆς αὐτῆς θύρας.

— Ποῦ ἐννοεῖς νὰ καταλήξεις ;
 — Ἴδού' ἐάν ζητήσω τίποτε ἀπὸ σέ, τὸ ὅποιον θὰ μ' εὐχαριστήσῃς μεγάλως, πολὺ μεγάλως ;
 — Τὸ πρᾶγμα ἐκεῖνο ἐξαρτᾶται ἀπὸ ἐμέ ! Ἄλλὰ δὲν ἔχεις ἀνάγκη νὰ μοῦ τὸ ζητήσῃς, δύνασαι νὰ τὸ λάβῃς ἢ νὰ μοῦ εἰπῇς νὰ τὸ κάμω, βέβαιος ὢν ἐκ τῶν προτέρων ὅτι δὲν θὰ σοῦ τὸ ἀρνηθῶ...

— Ἀληθῶς ;
 — Καὶ ἀμφιβάλλεις ;
 — Ὡστε ἐάν σὲ παρεκάλουν νὰ μοῦ χαρίσῃς τὸ εὐρημά σου, δὲν θὰ εἰδίσταζες !
 — Οὐδ' ἐπὶ λεπτόν... Τὸ χρυσοῦν φύλλον εἶνε ἰδικόν σου, δύνασαι νὰ τὸ φυλάξῃς, χαίρω δὲ πολὺ ὅτι σὲ εὐχαριστῶ.

Οἱ δύο φίλοι διήμειψαν ζωηρὰν χειραψίαν, καὶ ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ εἶθηκε τὸ χρυσοῦν φύλλον ἐν τῷ θυλακίῳ αὐτοῦ ἠΰζανε δὲ τοῦ Θεοδώρου Μενδῶ ἡ ταραχή.

— Αὐτὸ εἶνε ὠραῖον δῶρον, τὸ ὅποιον σοῦ κάμνει ὁ κύριος Λαφρεσάνζ, ἀνέκραξε, διότι αὐτὴ ἡ πλάξ ἔχει ἀξίαν, ἔπειτα ὡς τεχνούργημα ἀρχαῖον... καὶ τέλος... τίς σας λέγει ὅτι ἡ ἐπιγραφή δὲν φανερώνει θησαυρὸν κεκρυμμένον ;

Οἱ περὶ αὐτὸν ἔλεγον ἕκαστος τὴν γνώμην του, ἐπωφεληθεῖσα δ' ἡ βαρωνίς δὲ Γούγκα τὸν ἐκ τῶν συνομιλιῶν θόρυβον, ἐπλησίασε πρὸς τὸν Μενδῶ.

— Μήπως ἐτρελλάθης ; τὸν ἠρώτησεν ἐν σπουδῇ καὶ χαμηλοφῶνως.

— ὦ ! ἀνέκραξεν ὁ Λαφρεσάνζ καυχάζων, ἐάν ὁ Φλαβιανὸς ἀνακλύψῃ θησαυρὸν, εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ μοῦ κρατήσῃ τὸ μερίδιόν μου. Ἔχω πλήρη πεποίθησιν εἰς αὐτόν, ὡς ἐκεῖνος ἔχει τὴν αὐτὴν εἰς ἐμέ, δὲν πιστεύω ὅμως εἰς τὴν ὑπαρξίν θησαυροῦ... Ἡ δὲ πραγματικὴ ἀξία τοῦ χρυσοῦ τεμαχίου, στοιχηματίζω ὅτι δὲν ὑπερβαίνει τὰ διακόσια φράγκα ὥστε δὲν προσφέρω μέγα τι δῶρον εἰς τὸν Φλαβιανόν... αὐτὸς μοῦ προσέφερε πολὺ ἀνώτερον ἐν ἡμέραις στενοχωριῶν.

— Κύριε Μωροῦ, ἠρώτησε καὶ ἡ Βέρθα δὲ Κερυόρ, ἐάν κατορθώσετε ν' ἀναγνώσετε τὴν ἐπιγραφὴν, θὰ μᾶς τὴν ἐξηγήσετε, αἱ ;

— Νὰ εἴσθε βεβαιότητά, δεσποινίς.

— Καὶ εἰς ἐμέ ; εἶπε καὶ ἡ κυρία δὲ Γούγκα.

— Καλά, εἰς ὄλους... εἰς ὄλους... Δὲν πιστεύετε ὅτι ἀναζητῶ τὸ μυστήριον.

Μόνος ὁ θεῖος Φιλήμων ἔμενον ἀμέτοχος τῆς γενικῆς περιεργίας. Τί πρὸς αὐτὸν ἡ χρυσὴ πλάξ ; αὐτὸς ἐνδιεφέρετο μόνον περὶ τῆς ἀρμονίας καὶ ἐπὶ τοῦ παρόντος ἡ ἀρμονικῆ τοῦ εἰδῶλου του φωνῇ ἐγκατελείπετο κατὰ μέρος.

— Οὐδ' ἐγὼ πιστεύω εἰς τοὺς θησαυρούς, ὑπέλαβεν ἀξιωματικῶς, καὶ κατὰ τοῦτο ἐπιδοκιμάζω τὸν κύριον Λαφρεσάνζ· θὰ ἰδῆτε δὲ ὅτι ἀφοῦ τρίψετε τὸ μέταλλον, θ' ἀποδειχθῇ ἀπλοῦς χαλκός.

— Ἐνδέχεται ν' ἀπατάσθε, θεῖε, εἶπεν ἡ Βέρθα, καὶ πλησίασα πρὸς τὸν Λαφρεσάνζ προσέθηκε χαμηλοφῶνως : Καὶ ἐπιθυμῶ ν' ἀπατάται ὁ θεῖός μου, διότι εἰς τὸν φίλον σας καὶ εἰς σας εὐχομαι πάσαν εὐτυχίαν.

— Ἐ τέλος πάντων ! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Σιδωνάι, ἀρκετὰ ἀπησχολήθημεν μὲ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα, τί λέγετε ; δὲν ἀκούομεν καὶ ὀλίγην μουσικὴν ;

Ἄλλ' ἡ πρότασις αὕτη ἐγένετο ἀνευ τοῦ ἐλαχίστου ἐνθου-

σιασμοῦ· μετὰ μικρὸν ἡ κυρία δὲ Γούγκα ἀπεσύρετο εἰς τὸ ξενοδοχεῖον συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ Φλαβιανοῦ Μωροῦ, ὁ δὲ Λαφρεσάνζ καὶ ὁ Θεόδωρος Μενδῶ ἀπεσύροντο εἰς τὰ δωμάτια αὐτῶν ἐν τῷ «Καταφυγίῳ». Ἐπειδὴ δ' ἡ βαρωνίς ἐμελλε ν' ἀπέλθῃ τὴν ἐπιούσαν, βεβαίως δὲν θὰ διήρχετο ὅλην τὴν ἡμέραν ἐν Μπραίτπορ.

Ἄλλ' οὐδ' ὁ Φλαβιανὸς θὰ παρέμενον ἐπὶ μακρόν, ἡ δὲ κυρία δὲ Γούγκα ὑπέσχετο νὰ μεταβῇ εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ τὸν ἴδῃ ἄμα τῇ εἰς Παρισίους ἐπανόδῳ αὐτοῦ.

— Ἴσως, τῷ εἶπεν ὅτε τὴν ἐκκλονούκιζε, θὰ εἴσθε ἐρασιμώτερος ἐπὶ τῆς γαλλικῆς γῆς.

Καὶ τρυφερῶ τῇ φωνῇ προσέθηκε :

— Ἴσως δὲ καὶ φανῆτε εὐγνώμων διὰ τὸ εἰς Ἀγγλίαν ταξεῖδιον πτωχῆς γυναικός ἣτις ὁμολογῶ ὅτι ἔκαμε λάθος, μίαν τρέλλαν...

Καὶ ἐγκατέλειπεν αὐτὸν ἀποτόμως.

Ὁ Φλαβιανὸς ἤρχισε νὰ σκέπτηται, τὸν ἐτάρασεν ἡ γυνὴ αὕτη αὐτομάτως ἔλεγον ὅτι ἡ γυνὴ αὕτη ἐμελλε νὰ διακόσμησιν ἑκατὸν πρόσωπον, καὶ ἡ καρδία ὡς καὶ ἡ κεφαλὴ του τὸν ἐκόλυεν νὰ ἰδῇ σαφῶς τὰ πρᾶγματα καὶ ν' ἀκολουθήσῃ τοὺς συλλογισμοὺς τῆς διανοίας του.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἄλλη σκέψις τὸν ἀπησχόλει, οὐχὶ τὸ παράπαν ἐρωτικὴ.

— Ἐάν εἶμαι μωρός, εἶπεν ἡμιφῶνως ὅτε ἔφθασεν εἰς τὸ δωμάτιόν του ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, δύναμαι νὰ πιστεύσω πράγματι ὅτι μοῦ λέγει τὴν ἀλήθειαν καὶ ὅτι χρὴν ἐμοῦ διέσχισεν τὸν πορθμὸν τῆς Μάγγης... Μήπως ἦλθε χάριν τοῦ Θεοδώρου Μενδῶ ! Δὲν δύναμαι πράγματι νὰ τὸ παραδεχθῶ... Χάριν τοῦ Λέοντος τότε... ὡς πρὸς αὐτὸ αὐτὸς εἶνε ἀρκετὰ νόστιμος καὶ νομίζω νὰ παρετήρησα εἰς Παρισίους ὅτι ἡ παρουσία τοῦ προσφιλοῦς αὐτοῦ νέου δὲν ἦτο δυσάρεστος... Δὲν τὸν ζηλοτυπῶ... Αὐτὴ ἡ γυνὴ ὁμιλεῖ πρὸς τὰς αἰσθήσεις μου καὶ ὄχι πρὸς τὴν καρδίαν μου, ἀγαπῶ μεγάλως τὸν Λαφρεσάνζ καὶ δὲν θέλω νὰ μειωθῇ ἡ πρὸς αὐτὸν ἀγάπη μου ἐκ παροδικῆς ἐρωτικῆς ἐξάψευς. Ἄν ἀναμείνω τὰ γεγονότα... ἐν πάσῃ δὲ περιπτώσει ἀφίνω ἐλεύθερον τὸ στάδιον εἰς τὸν φίλον μου Λέοντα, ἀλλὰ θὰ ἐπιτηρῶ τὸν Θεόδωρόν μου.

Καὶ ταῦτα λέγων ἀνῆψε τὸν κηρίον του καὶ μετ' αὐτὸ πολλὰ ἄλλα, οὕτως ὥστε μετ' ὀλίγον τὸ μικρὸν τοῦ ξενοδοχείου δωμάτιον ἦτο κατάφωτον.

Τὰ κηρία ἦσαν ἐπὶ τῆς τραπέζης ὥστε νὰ φωτίζηται τὸ κέντρον.

Μετὰ τὰς προετοιμασίας ταύτας ὁ Φλαβιανὸς ἐκάθησε πρὸ τῆς τραπέζης καὶ ἐξήγαγε τότε ἐκ τοῦ θυλακίου του τὸ χρυσοῦν φύλλον.

Παραδόξως ἀπησχόλει αὐτὸν μεγάλως τὸ μέταλλον τοῦτο τεμαχίον ἢ σχεδὸν τετράγωνος αὐτοῦ πλάξ ὑπεχωρῶσα εἰς τὴν πίεσιν τῶν δακτύλων ἐγένετο σχεδὸν ἐπίπεδος, τότε δὲ λαθῶν ἐκ τοῦ ὀδοιπορικοῦ του σάκκου φιάλην περιέχουσαν ὕδωρ τῆς Κολωνίας ἐβρέξε τὸ ἔνδον τοῦ χειροκτίου του καὶ ἤρχισε νὰ τρίβῃ δυνατὰ· μετὰ μικρὸν τὸ μέλαν ἐκ κόνεως ἀποτελεσθέν στρώμα ἐξέλιπε διαλύομενον ἐν τῷ οἴνοπνεύματι καὶ ἀπεκαλύφθη ἐπίχρυσος, ὑμαλὴ καὶ ἀπεστίλθουσα ἐπιφάνεια, ἐφ' ἧς ὁ Φλαβιανὸς Μωροῦ ἀδυνήθη ν' ἀναγνώσῃ εὐχερῶς τὴν ἐπομένην ἐπιγραφὴν. Τὸ χρυσοῦν φύλλον μετὰ τῆς ἐπιγραφῆς εἶχε τὸ ἐξῆς σχῆμα :

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Ἡ Οικία τοῦ Πιλάτου, κατεχομένη ὑπὸ τῆς οικογενείας Μεδίνα-Καίλη, εἶνε, μετὰ τὸ Ἀλκαζάρ, τὸ ωραιότερον μνημεῖον τῆς ἀραβικῆς ἀρχιτεκτονικῆς ὅπερ ὑπάρχει ἐν Σεβίλλῃ. Τῇ ἐδόθη δὲ ἡ ὄνομασία τῆς Οικίας τοῦ Πιλάτου, διότι ὁ θεμελιωτὴς αὐτῆς Δὸν Ἐρρίκος δὲ Ριβέρα, πρῶτος Μαρκήσιος τῆς Ταρίφας, τὴν κατεσκεύασεν, ὡς διηγούνται, κατὰ μίμησιν τῆς οἰκίας τοῦ Ρωμαίου πραίτωρος, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἰδῆ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ὅπου εἶχε μεταβῆ διὰ νὰ προσκυνήσῃ.

Ἡ ἐξωτερικὴ ὄψις τοῦ κτιρίου εἶνε μετρία, ἡ ἐσωτερικὴ θαυμασία. Κατ' ἀρχὰς εἰσέρχασθε εἰς ἓν προαυλίον, ἐπίσης ὡραῖον ὡς τὸ τοῦ Ἀλκαζάρ, περιβαλλόμενον ὑπὸ διπλῆς σειρᾶς τόξων ὑποστηριζομένων ὑπὸ κομψῶν μαρμαρίνων στύλων, οἵτινες σχηματίζουν δύο ελαφροτάτας στοάς, τὴν μίαν ἐπὶ τῆς ἄλλης, καὶ τὸσον λεπτάς, ὥστε φοβεῖσθε μὴ εἰς τὴν πρῶτην πνοὴν τοῦ ἀνέμου κρημνισθῶσιν. Ἐν τῷ μέσῳ ὑπάρχει κομψοτάτη κρήνη, βασταζομένη ὑπὸ τεσσάρων μαρμαρίνων δελφίνων καὶ φέρουσα ἐπὶ τῆς κορυφῆς μίαν κεφαλὴν Ἰανῶ. Οἱ τοῖχοι κοσμοῦνται εἰς τὸ κατώτερον αὐτῶν μέρος ὑπὸ στιλπνῶν μωσαϊκῶν, εἰς δὲ τὸ ἀνώτερον ὑπὸ παντός εἶδους ἰδιορρυθμῶν ἀραβουργημάτων, ἐδῶ δὲ κ' ἐκεῖ ὑπάρχουν ὡραιότατοι σηκοί, περιέχοντες προτομὰς ρωμαίων αυτοκρατόρων. Εἰς τὰς τέσσαρας γωνίας τοῦ προαυλίου ἐγείρονται τέσσαρα κολοσσαῖα ἀγάλματα.

Αἱ αἴθουσαι εἶνε ἀντάξια τοῦ προαυλίου. Αἱ ὄροφαι, αἱ θύραι, οἱ τοῖχοι εἶνε γεγλυμμένοι, κεντημένοι μετ' ἀξιοθαυμάστου τέχνης, λεπτότητος καὶ χάριτος. Ἐντὸς παλαιοῦ τινος παρεκκλησίου, ρυθμοῦ γοθτικοῦ ἀναμιξ καὶ ἀραβικοῦ, σχήματος δὲ κομψοτάτου, φυλάσσεται μικρὸς τις στῦλος, ὀλίγον τι ὑψηλότερος τῶν τριῶν ποδῶν, δωρηθεὶς ὑπὸ Πίου τοῦ Ε' εἰς ἓνα τῶν ἀπογόνων τοῦ κτίτορος τοῦ παλατίου, τότε ἀντιβασιλεῖα τῆς Νεαπόλεως, ὡς δὲ διηγεῖται ἡ παράδοσις, εἰς τὸν στῦλον τοῦτον περιεδέθη ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς διὰ νὰ φραγγελωθῇ, τοῦθ' ὅπερ, ἐάν εἶνε ἀληθές, ἀποδεικνύει ὅτι ὁ Πίος Ε' δὲν εἶχεν οὔτε ὡς κόκκον συνάπεως πίστιν, διότι ἄλλως δὲν θὰ διέπραττε, τὸσον ελαφρῶς, τὸν ἀκατονόμαστον σολοικισμόν νὰ στερηθῇ τούτου καὶ νὰ τὸν δωρήσῃ εἰς τὸν πρῶτον τυχόντα.

Ὁλόκληρον τὸ παλάτιον εἶνε ἐγκατεσπαρμένον ἀπὸ ἱερὰς ἀναμνήσεως. Εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα ὁ φύλαξ σὰς δεικνύει ἓν παραθυρον ἀντιστοιχοῦν πρὸς ἐκεῖνο, παρὰ τῷ ὁποίῳ ἐκάθητο ὁ ἅγιος Πέτρος ὅταν ἀπηνήθη τὸν Ἰησοῦν, καὶ τὴν θυρίδα ἐπὶ τὴν ὁποίαν ἡ παιδεία τὸν ἀνεγώρισεν. Ἀπὸ τὴν ὁδὸν φαίνεται ἄλλο παραθυρον μετὰ μικροῦ λιθίνου δώματος, κατέχον ἀκριβῶς τὴν θέσιν ἐκείνου, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὁ Ἰησοῦς ἐπεδείχθη εἰς τὸν λαὸν μετὰ τὸν ἀκάνθινον στέφανον.

Ὁ κήπος εἶνε πλήρης συντριμμάτων ἀρχαίων ἀγαλμάτων,

κομισθέντων ἐξ Ἰταλίας ὑπὸ τοῦ ἰδίου ἐκείνου Δὸν Πέτρου Ἀφάν δὲ Ριβέρα, ἀντιβασιλέως τῆς Νεαπόλεως.

Μεταξὺ τῶν ἄλλων μύθων τοὺς ὁποίους διηγούνται περὶ τοῦ μυστηριώδους ἐκείνου κήπου, λέγουσιν ὅτι ὁ Δὸν Πέτρος Ἀφάν δὲ Ριβέρα εἶχε τοποθετήσῃ ἐν αὐτῷ τὸν ἐξ Ἰταλίας κομισθέντα λάρνκα, ὅστις περιεῖχε τὴν τέφραν τοῦ αυτοκράτορος Ἰρξιανῶ καὶ ὅτι περιεργὸς τις κακοήθης, ὠθήσας αὐτὸν τὸν ἀνέτρεψε, καὶ ἡ τέφρα τοῦ αυτοκράτορος διεσκορπίσθη ἐντὸς τῆς χλόης, καὶ ἐστάθη ἀδύνατον νὰ τὴν συλλέξωσι. Τοιοῦτοτρόπως ὁ σεβαστὸς μονάρχης γεννηθεὶς ἐν Ἰταλίῃ, κατὰ παραδοξοτάτην σύμπτωσιν ἐπέστρεψε πλησίον τῆς γενετείρας αὐτοῦ πόλεως, οὐχὶ βεβαίως ἐν πολὺ καλῇ καταστάσει, ὥστε νὰ δύναται νὰ μεταβῇ καὶ νὰ μελετήσῃ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων αὐτῆς, ἀλλ' ὁπωσδήποτε πλησίον αὐτῆς.

Μεθ' ὅσα διηγῆθην, δύναται τις νὰ εἴπῃ, ὅχι ὅτι εἶδον, ἀλλ' ὅτι ἤρχισα νὰ βλέπω τὴν Σεβίλλην. Σταματῶ ὅμως ἐδῶ, διότι τὸ πᾶν πρέπει νὰ ἔχῃ ἓν τέλος. Παρκαίπω τοὺς περιπάτους, τὰς πλατείας, τὰς πύλας, τὰς βιβλιοθήκας, τὰ δημόσια παλάτια, τὰς οἰκίας τῶν μεγάλων, τοὺς κήπους, τοὺς ναοὺς, περιοριζόμενος νὰ εἴπω ὅτι ἀφοῦ ἐγύρισα ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἀπὸ τῆς ἀνατολῆς μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, ἠναγκάσθην νὰ ἀναχωρήσω ἐκ Σεβίλλης μετὰ τὸ βάρος πολλῶν τύψεων τῆς συνειδήσεως. Δὲν ἠδύναμην πλέον ν' ἀντιέξω, εἶχον κουρασθῆ εἰς τοιοῦτον σημεῖον, ὥστε ὅταν μοῦ ἔλεγον ὅτι εἶνε κἄτι ἀκόμη νέον νὰ ἴδω ἡσθανόμην μᾶλλον φόβον παρὰ εὐχαρίστησιν.

Ὁ καλὸς κύριος Γονζάλος μοῦ εἶδιδε θάρρος, μετὰ παρηγορεῖ, μοῦ ἐσυντόμεινε τὸν δρόμον μετὰ τὴν πολὺ εὐχάριστον συντροφίαν του, ἀλλ' εἰς μᾶτην' ἀφ' ὅτι εἶδον τὰς τελευταίας ἡμέρας δὲν διατηρῶ ἢ ἀνάμνησιν τινὰ πολὺ συγκεχυμένην.

Ἡ Σεβίλλη, ἢν καὶ δὲν ἀξίζη πλέον τὸν ἐνδοξον τίτλον τῶν Ἀθηνῶν τῆς Ἰσπανίας, ὅπως εἰς τὴν ἐποχὴν τοῦ Καρόλου Ε' καὶ τοῦ Φιλίππου Β', ὅτε παράγουσα καὶ φιλοξενούσα πυκνὸν καὶ ἐκλεκτὸν πλῆθος ποιητῶν καὶ ζωγράφων, ἦτο ἡ ἑδρα τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῶν τεχνῶν τῆς εὐρείας ἐπικρατείας τῶν μοναρχῶν τῆς, εἶνε ὅμως πάντοτε, ἐξαιρουμένη τῆς Μαδρίτης, ἡ μόνη πόλις τῆς Ἰσπανίας, ἐν ἣ ὁ καλλιτεχνικὸς βίος διατηρεῖται ἀκμαϊότερος καὶ λόγῳ περισσείας πνεύματος καὶ λόγῳ ἐργατικότητος καὶ ἕνεκα τῆς φύσεως τοῦ λαοῦ, ὅστις ἀγαπᾷ ὑπερβαλλόντως καὶ ἐνθαρρύνει τὰς καλὰς τέχνας. Ἐν αὐτῇ ὑπάρχει μίαν φιλολογικὴ Ἀκαδημία ἀκμαζούσα, εἰς Σύλλογος προστάτης τῶν τεχνῶν, ἐν Πανεπιστήμιον καλῆς φήμης καὶ πλείστοι σοφοὶ χαίροντες μεγάλην ὑπόληψιν ἐν Ἰσπανίᾳ. Ἀλλ' ἡ πρώτη φιλολογικὴ δόξα τῆς Σεβίλλης εἶνε μίαν κυρία, ἡ Αἰκατερίνη Βὼλ, συγγραφεὺς τῶν διηγημάτων, ἅτινα φέρουσι τὸ ὄνομα τοῦ Φερνάν Καμπαλλέρο, καὶ εἶνε λίαν διαδεδομένα ἐν Ἰσπανίᾳ καὶ

των, τούς ποιητάς των, τούς ζωγράφους των, τούς ρητοράς των, τὴν Γραλδοὴν των, τὸ Ἀλκαζάρ των, τὸν Γουαδαλιβιρόν των, τὴν ζώην των, τὴν ἱστορίαν των ! Οὕτω λέγουν οἱ Σεβίλλιανοὶ τύπτοντες τὰ στήθη των διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς καὶ ἐκπέμποντες νέφη καπνοῦ ἀπὸ τὸ ἀχώριστον αὐτῶν σιγαρέτον καὶ αἱ ὠραῖαι αὐτῶν γυναῖκες ἐκδικοῦνται τὰς ὁμοφύλους των τῆς Μαδρίτης καὶ ὅλας τὰς γυναῖκας τοῦ κόσμου, ὁμιλοῦσι μὲ κκεντρεχῆ οἶκτον περὶ τῶν μεγάλων ποδῶν, περὶ τῶν χονδρῶν ὀσφύων καὶ τῶν νεκρῶν ὀφθαλμῶν, οἱ ὅποιοι ἐν Ἀνδαλουσίᾳ δὲν θὰ ἤξιούντο οὔτε ἐνὸς βλέμματος, οὔτε ἐνὸς στεναγμοῦ.

Ἵραϊὸς καὶ ἀγαπητὸς λαὸς τῆ ἀληθείᾳ, δυστυχῶς ὅμως πλεονάζουσι παρ' αὐτῶ αἱ προλήψεις καὶ ἐλλείπουσι τὰ σχολεῖα, ὅπως εἰς ὅλας σχεδὸν τὰς πόλεις τῆς μεσημβρινῆς Ἰσπανίας, εἰς τοῦτο δ' ἐν μέρει δὲν πταίει αὐτός, ἀλλ' ἐν μέρει ναί, καὶ τὸ μέρος τοῦτο, ἴσως, δὲν εἶνε τὸ ὀλιγώτερον.

Ἡ προσδιορισθεῖσα διὰ τὴν ἀναχώρησιν ἡμέρᾳ μὲ κατέλαβεν ἀπροσδοκῆτως. Εἶνε περιέργον. Δὲν ἐνθυμοῦμαι τίποτε ἰδιαιτέρον ἐκ τοῦ ἐν Σεβίλλῃ βίου μου. Θὰ εἶνε μέγα κατόρθωμα ἐὰν δυνηθῶ νὰ εἶπω εἰς ἐμαυτὸν ποῦ ἐγευμάτισα, περὶ τίνος ὠμίλησα εἰς τὸν πρόξενον, πῶς διῆλθον τὰς ἐσπέρας, δικτὶ ὠρισα τὴν ἡμέραν ἐκείνην πρὸς ἀναχώρησιν. Ἦμην ἀπὸν ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μου, ἔζων, ἐὰν δύναμαι νὰ εἶπω οὕτω, ἐκτὸς ἐμαυτοῦ, καθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ διαμονῆς μου, ἤμην ὀλίγον ἀφηρημένος.

Ποῖαν ἰδέαν ἄρα γε νὰ ἐσχημάτισε περὶ ἐμοῦ ὁ φίλος μου Σεγοβίαις ;

Καὶ τώρα δέ, δὲν ἤξεύρω δικτὶ, αἱ ἡμέραι ἐκείναι μοὶ φαίνονται ὡς ὄνειρον. Καμμία ἄλλη πόλις δὲν μοὶ ἀφῆκε τόσον ἀόριστον ἀνάμνησιν ὅπως ἡ Σεβίλλῃ. Σήμερον ἀκόμη, ἐνῶ εἶμαι πολὺ βέβαιος ὅτι ἐπῆγα εἰς τὴν Σαραγῶσσαν, εἰς τὴν Μαδρίτην, εἰς τὸ Τόλητον, ἐνίοτε σκεπτόμενος τὴν Σεβίλλην καταλαμβάνομαι ὑπὸ ἀμφιβολίας.

Μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε μία πόλις πολὺ μεμακρυσμένη ἀπὸ τὰ τελευταῖα σύνορα τῆς Ἰσπανίας καὶ ὅτι διὰ νὰ ἐπιστρέψω εἰς αὐτὴν πρέπει νὰ ταξιδεύσω ἐπὶ μῆνας καὶ νὰ διασχίσω χώρας ἀγνώστους καὶ θαλάσσας μεγάλας καὶ λαοὺς πολὺ διαφόρους ἡμῶν. Σκέπτομαι τούς δρόμους τῆς Σεβίλλης, μερικὰς πλατείας, μερικὰς οἰκίας, ὅπως θὰ ἐσκεπτόμην τὰς κηλίδας τῆς σελήνης.

Ἐνίοτε ἡ εἰκὼν τῆς πόλεως ἐκείνης διέρχεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, ὡς μορφή τις λευκὴ, καὶ ἐξαφανίζεται, χωρὶς σχεδὸν νὰ δυνηθῶ νὰ τὴν συλλάβω μὲ τὸν νοῦν μου. Τὴν βλέπω ὁσφραϊνόμενος ἐν πορτοκάλιον μὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς κλεισμένους, εἰσπνέων τὸν ἀέρα, κατὰ τινὰς ὥρας τῆς ἡμέρας, εἰς τὴν θύραν κήπου τινός, ὑποτονθορύζων ἀσματίον τι ὅπερ ἤκουσα ἀδόμενον ὑπὸ παιδίου τινός ἀνερχόμενος τὰς κλίμακας τῆς Γραλδοῆς. Δὲν εἰξεύρω οὔτε ἐγὼ πῶς νὰ ἐξηγήσω τὸ μυστήριον τοῦτο.

Σκέπτομαι ὡς περὶ πόλεως τὴν ὁποῖαν πρόκειται νὰ ἐπανιδῶ, καὶ εὐχαριστοῦμαι παρατηρῶν εἰκόνας ἢ φυλλομετρῶν βιβλία ἀγορασθέντα ἐκεῖ, διότι εἶνε ἀντικείμενα μαρτυροῦντα εἰς ἐμὲ αὐτὸν ὅτι ἤμην ἐκεῖ.

Πρὸ ἐνὸς μηνός ἔλαβα μίαν ἐπιστολὴν ἀπὸ τὸν Σαγοβίαν ὅστις μοῦ ἔλεγον : — Ἔλθετε πάλιν πλησίον μας, — καὶ ἠσθάνθη ἀπερίγραπτον χαρὰν, ἀλλὰ συγχρόνως ἐγέλασα ὡς νὰ

μοῦ ἔλεγον : — Κάμετε μίαν ἐκδρομὴν μέχρι Πεκίνου. — Καὶ ἀκριβῶς διὰ τοῦτο ἡ Σεβίλλῃ μοὶ εἶνε προσφιλιῆς ὑπὲρ πάσας τὰς ἄλλας πόλεις τῆς Ἰσπανίας. Τὴν ἀγαπῶ ὡς μίαν ὠραίαν γυναῖκα ἀγνωστον, ἣτις διασχίζουσα μυστηριωδῆς τι δάσος μετ' ἔρριψεν ἐν βλέμμα καὶ ἐν ἄνθος.

Ποσακίς, ὅταν φίλος τις μὲ ὠθεῖ λέγων μοι : «Τί σκέπτεσαι;» εἶτε ἐν τῇ πλατεῖᾳ θεάτρου τινός, εἶτε ἐντὸς καφωφειοῦ, ὅπως ἐπιστρέψω εἰς αὐτόν, πρέπει νὰ ἐξέλθω ἀπὸ τὸ ζωμάτιον τῆς Μαρίας Παδὶλλα, ἢ ἀπὸ μίαν λέμβον ὀλισθαίνουσαν ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν πλατάνων τῆς Χριστινῆς, ἢ ἀπὸ τὸ ἐργαστήριον τοῦ Φιγάρου, ἢ ἀπὸ τὸν πρόδομον ἐνὸς patio πλήρους ἀνθῶν, πιδάκων καὶ φώτων !

Ἐπεβιάσθη ἐπὶ ἐνὸς πλοίου τῆς Ἐταίριας Σεγοβία, πλησίον τοῦ Πύργου τοῦ Χρυσοῦ, ἐν ὄρα, καθ' ἣν ὅλη ἡ Σεβίλλῃ ἦτο βυθισμένη εἰς τὸν ὕπνον, καὶ φλογερώτατος ἦλιος τὴν ἐπλήρου αἰ' ὠκεανοῦ φωτός.

Ἐνθυμοῦμαι ὅτι ὀλίγας στιγμὰς πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς μου, νεανίας τις ἦλθεν ἐπὶ τοῦ πλοίου νὰ μὲ ζητήσῃ καὶ μοῦ ἐνεχείρισε μίαν ἐπιστολὴν τοῦ Γουζάλου Σεγοβία, ἣτις περιεῖχεν ἐν συνέθειον, ὅπερ φυλάττω πάντοτε ὡς ἐν τῶν πολυτιμοτέρων ἐνθυμημάτων τῆς Σεβίλλης.

Ἐπὶ τοῦ πλοίου ἦτο εἰς θίασος αἰαιῶν Ἰσπανῶν, μία οἰκογένεια ἀγγλική, ἐργάται, παιδιὰ.

Ὁ πλοίαρχος, εὐγενῆς Ἀνδαλουσίσιος, εἶχε μίαν φιλόφρονα λέξιν δι' ὅλους.

Ἦρχισα ἀμέσως ὁμιλίαν μετ' αὐτοῦ.

Ὁ φίλος μου Γουζάλος εἶνε υἱὸς τοῦ ἰδιοκτῆτου τοῦ πλοίου. Ὁμιλήσαμεν περὶ τῆς οἰκογενείας Σεγοβία, περὶ τῆς Σεβίλλης, περὶ τῆς θαλάσσης, περὶ χιλίων εὐθύμων πραγμάτων. Ἄ! ὁ δυστυχῆς ἄνθρωπος, ἦτο πολὺ μακρὰν ἀπὸ τοῦ νὰ σκέπτεται ὅτι μετ' ὀλίγας ἡμέρας τὸ κατηραμένον ἐκεῖνο πλοῖον θὰ συνετριβετο ἐν τῷ μέσῳ τῆς θαλάσσης καὶ ὅτι αὐτὸς θὰ ἐλάμβανε τόσον οἰκτρὸν τέλος ! ἦτο ὁ Γουαδαριάρας, οὗτινος ἐξερράγη ὁ λέβης εἰς μικρὰν ἀπὸ τῆς Μασσαλίας ἀπὸ στασιν τὴν 16 Ἰουνίου 1872.

Τὴν τρίτην ὄραν τὸ ἀτμόπλοιον ἀνεχώρησε κεντηθὸν εἰς Κάστιλα.

(Ἔπεται συνέχεια).

Π. Α. ΒΑΛΒΗΣ

ΛΗΞΑΝΤΟΣ ΤΗΝ 31^{ΗΝ} ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1891

τοῦ Ζ' ἔτους τῶν « Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων » παρακαλοῦνται θερμῶς οἱ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν ν' ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν τοῦ τρέχοντος Η' ἔτους, ἐπίσης καὶ οἱ ὀλίγοι καθυστεροῦντες τὴν συνδρομὴν τοῦ παρελθόντος.

Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀποτεῖνομεν καὶ πρὸς τοὺς κκ. ἀνταποκριτάς ἡμῶν, ὅσοι μέχρι τοῦδε δὲν ἀπέστειλαν τὴν ἐξώφλησιν τοῦ λογαριασμοῦ των. Εἶνε καιρὸς πλέον.

Ἡ Δεσφύθυνας.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΚΑΙ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΟΡΙΝΝΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ—ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ, ΑΡΙΘ. 10

Μόνον εἰς τὸ ἡμέτερον Βιβλιοπωλεῖον εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται ἀποκλειστικῶς αἱ ἐξῆς ἡμῶν ἐκδόσεις :

ΕΚΛΕΚΤΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ μετὰ εἰκόνων, ἔτος Α΄	Φρ. 6
» » » » » Β΄	» 6
» » » » » Γ΄	» 8
» » » » » Δ΄	» 8
» » » » » Ε΄	» 8
» » » » » Ζ΄	» 8

ΣΗΜ. Τὰ Ἐκλεκτὰ Μυθιστορήματα, εἶνε περιοδικὸν πρὸ ὀκταετίας ἐκδιδόμενον, ἐν ᾧ ἐδημοσιεύθησαν καὶ δημοσιεύονται τὰ ὠραιότερα καὶ καὶ δραματικώτερα Μυθιστορήματα καὶ τὰ χαριέστερα διηγήματα, μεταπεφρασμένα καὶ πρωτότυπα. Ὀλόκληρος ἡ σειρά τῶν «Ἐκλεκτῶν» ἀπαρτιζομένη ἐξ 620 τυπογραφικῶν φύλλων, κοσμουμένων ὑπὸ 350 μεγάλων εἰκόνων ἐν Παρίσιος ἐξεργασμένων, ἀποτελεῖ ὁλόκληρον Μυθιστορικὴν Βιβλιοθήκην. Εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας ν' ἀποκτήσωσιν ὁλόκληρον τὴν σειράν τῶ Ἐκλεκτῶν, παραχωροῦμεν αὐτὴν ἀντὶ τῆς ἀρχικῆς τιμῆς τῶν 52 φράγκων, ΔΙΑ ΜΟΝΟΝ ΦΡΑΓΚΑ 40.

ΤΑ ΔΥΟ ΔΙΚΝΑ, μυθιστορία Αἰμ. Ρισβούργ, τόμ. 4	Φρ. 1,60
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ, ὑπὸ Λάμπρου Ἐνυάλῃ	» 2 —
ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ, ὑπὸ Γεωρ. Βαλαβάνη	» 50
ΑΝΤΩΝΙΝΑ, μυθιστορία Ἀλεξ. Δουμά, υἱοῦ	» 2 —
ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ μυθιστορία ὑπὸ Γρηγορίου Ξενοπούλου	» 2 —
ΜΙΚΟΛΑΣ ΣΙΓΑΛΟΣ, μυθιστ. ὑπὸ Γ. Ξενοπούλου	» 2 —
ΤΟ ΤΡΙΑΚΟΣΙΑΔΡΑΧΜΟΝ ΕΠΑΘΛΟΝ, ὑπὸ Γρηγορίου Ξενοπούλου	» 50
ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ, μυθιστορία Γεωργίας Σάνδης, μετὰ φραγ. Ι. Ἰσιδωρίδου Σκυλίτση	» 1,50
ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ, μυθιστορία Ἰωαν. Βαλέρζ, μετὰ φρ. Ἀντωνίου Φραβασίλη	» 2 —
Η ΒΡΑΖΙΛΙΑΝΗ, μυθιστ. Α. Matthey μετὰ 13 μεγάλων εἰκόνων	» 1,20
ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ, μυθιστ. Καρλόου Μερουβέλ, μετὰ 28 μεγάλων εἰκόνων	» 2,80
Ο ΑΗΣΤΗΣ, μυθιστ. Ἀλεξ. Δουμά, πατρός μετὰ μεγάλων εἰκόνων	» 50
ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΙΑΤΡΟΥ, μυθιστ. Ἀλεξ. Δουμά, τόμος εἰς μέγα 8ον ἐξ 960 μεγ. σελίδων	» 6 —
ΤΟ ΠΕΡΙΔΕΡΑΙΟΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ, μυθιστορ. Ἀλεξ. Δουμά (συνέχ. τῶν Ἀπομνημονευμάτων Ἰατροῦ), τόμος εἰς μέγα 8ον ἐξ 720 μ. σελίδων	» 4,50
Ο ΑΓΓΕΛΟΣ ΠΙΤΟΥ, μυθ. Ἀλεξ. Δουμά (συνέχ. τοῦ Περιδεραιῶν τῆς Βασιλίσσης) τόμος εἰς μέγα ὄγδοον, ἐξ 544 μεγάλων σελίδων	» 3,50
Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΣΑΡΝΥ, μυθ. Ἀλεξ. Δουμά (συνέχ. τοῦ Ἀγγέλου Πιτοῦ) τόμος εἰς μέγα ὄγδοον ἐκ 1260 μεγάλων σελίδων	» 10 —
Ο ΙΠΠΟΤΗΣ ΤΟΥ ΕΡΥΘΡΟΥ ΟΙΚΟΥ, μυθ. Ἀλεξ. Δουμά (συνέχ. τῆς Κομήσσης Σαρνύ) τόμος εἰς μέγα ὄγδοον ἐκ 260 μεγάλων σελίδων	» 3 —

ΣΗΜ. Ἡ κατὰ φυλλάδια ἐκδοσις τῆς Κομήσσης Σαρνύ καὶ τοῦ Ἰππότου τοῦ Ἐρυθροῦ Οἴκου, πλησιάζει πρὸς τὸ τέλος. Ὀλόκληρος ἡ σειρά, ἀποτελουμένη ἐκ τῶν : Ἰατροῦ Ἀπομνημονευμάτων, Περιδεραιῶν τῆς Βασιλίσσης, Ἀγγέλου Πιτοῦ, Κομήσσης Σαρνύ καὶ Ἰππότου τοῦ Ἐρυθροῦ Οἴκου, θὰ τιμᾶται φρ. 27. Ὁ ἀποστέλλων ΜΟΝΟΝ ΦΡ. 20 λαμβάνη τοὺς ἔδη ἐκδοθέντας τόμους καὶ τὰ ἄλλα ἐκδοθήσμενα φυλλάδια τῆς Κομήσσης Σαρνύ καὶ τοῦ Ἰππότου τοῦ Ἐρυθροῦ Οἴκου, μέχρι συμπληρώσεως τοῦ λαμποῦ τούτου ἔργου τοῦ γόητος Ἀλεξάνθρου Δουμά, ἐν ᾧ ἐφέλλοιται ὁλόκληρος ἡ Ἰταλικὴ Ἐπανάστασις.

Ἐπίσης εὐρίσκονται καὶ τὰ ἐξῆς διδακτικά :

Ο ΥΠΕΡ ΛΙΓΓΑΡΙΟΥ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΚΙΚΕΡΩΝΟΣ μεταγλωττισθείς εἰς τὴν καθ' ἡμᾶς μετὰ κριτικῶν σχολίων καὶ ἐρμηνείας τῶν δυσκολωτέρων χωρίων πρὸς χρῆσιν τῶν μαθητῶν ὑπὸ Γαληνοῦ Καλημέρη	Φρ. 1,—
ΣΥΛΛΟΓΗ ΘΕΜΑΤΩΝ πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν κανόνων τῆς Γαλλικῆς Γραμματικῆς Ἰω. Καρσούσα Μέρος Β΄ Συνακτικὸν διὰ τὴν Γ΄ καὶ Δ΄ τάξιν τῶν Γυμνασίων, μετὰ μικροῦ Λεξιλογίου τῶν ἐν τοῖς Θέμασι λέξεων ὑπὸ Γ. Ἐμάρ	» 1,—
ΣΥΛΛΟΓΗ ΘΕΜΑΤΩΝ πρὸς ἐφαρμογὴν τῶν Γραμματικῶν Κανόνων, κατὰ τὴν Γαλλικὴν Γραμματικὴν Ι. Ε. Σαμερίτου ὑπὸ Γ. Ἐμάρ	» 1 —

Σὺν τῇ αἰτήσει προκαταβάλλεται καὶ τὸ ἀντίτιμον.

ΜΕ ΔΡΑΧΜΑΣ 2
ΔΥΝΑΤΑΙ ΤΙΣ ΝΑ ΑΠΟΚΤΗΣΗ ΤΑ
500 000 000
ΤΟ ΑΡΙΣΤΟΝ ΕΡΓΟΝ ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ

Hebe's
Hair Restorer Τὸ κάλλιστον ἐπανορθωτικὸν τῶν τριχῶν. Δὲν εἶναι βαφή, ἀλλ' ἐπαναδίδει εἰς τὰς τρίχας τὴν προτέραν αὐτῶν χροιάν διὰ τῆς ἐνδυναμώσεως αὐτῶν. Οὐδεμίαν ἐπιβλαβῆ οὐσίαν περιέχει· εἶναι ἀχρουν καὶ διαυγῆς ὡς τὸ ὕδωρ.
Γενικὴ ἀποθήκη ἐν Λορδίφω.
Εὐρίσκεται ἐν Ἀθήναις μόνον εἰς τὸ βιβλιοπωλεῖον τῆς «Κορίννης» ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10 καὶ τιμᾶται ἐκάστη φιάλη **δραχμῆς ἑπτά**. (διὰ τὰς ἐπαρχίας δραχ. 8).

ΤΟΜΟΙ ΚΑΙ ΦΥΛΛΑ Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων· προηγουμένων ἔτων εὐρίσκονται καὶ πωλοῦνται ἐν τῷ Βιβλιοπωλεῖῳ ἡμῶν, ὁδὸς Προαστείου, ἀριθ. 10.

ΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΑΣ
ἀνακαινισθὲν ὁλόκληρον διὰ νέων καὶ ὄλως ἐκλεκτῶν καὶ διαφόρων εἰδῶν στοιχείων ἐκ τῶν Καταστημάτων τοῦ ρέκτου κ. ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ, τοῦ ὁποῦ τοὺς στοιχειοχυτήρια διευθύνει ὁ κάλλιστος παρ' ἡμῖν τεχνίτης κ. Μηλιάδης, ἀναλαμβάνει οἰανδήποτε τυπογραφικὴν ἐργασίαν, ὑποσχόμενον ἄκραν φιλοκαλίαν καὶ πρὸ πάντων
τιμὰς συγκαταδικαίως.

Τὸ μέχρι τοῦδε ἀνα τὰς ὁδοὺς πωλούμενον μυθιστορήμα
ΝΕΚΡΑΙ ΚΑΙ ΖΩΣΑΙ
εἰς τὸ ἐξῆς θὰ πωλῆται εἰς τὸ γραφεῖον τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10 καὶ εἰς τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων ἀντὶ **λεπτῶν 10.**